

UVODNA BESEDA

Pred vami je – v prenovljeni podobi – ponovno literarni zbornik naše gimnazije. V njem boste našli literarne stvaritve svojih sošolcev in prijateljev: pesmi, kratke zgodbe in celo roman. V nekaterih boste zasledili odmev zgodb, ki ste jih (ali jih še boste) spoznali pri pouku slovenščine, druge vam bodo odprle vrata v nove svetove.

Da književnost pomembno vpliva na domišljijo, so izkusile tudi dijakinje (Teja Props, Anja Starešinič, Pia Zemljič), ki so jih pričujoča besedila navdihnili za likovno ustvarjanje. Uživajte v njihovih upodobitvah!

V tej izdaji se lahko poučite tudi o japonski pisavi in preberete vtise s Srečanj 2014. Predvsem pa naj vam zbornik služi kot navdih za lastno snovanje – da boste naslednje leto tudi vi delili z nami svoje misli.

Urednici

KAZALO

VOZOVNICA (SODOBNA RAZLIČICA PLAŠČA)	2
OBLEKA NE NAREDI ČLOVEKA IN NE PRISKRBI USPEHA (SODOBNA RAZLIČICA PLAŠČA)	4
SLADKIH 16	6
SREČA	27
TELEČJA PEČENKA	28
VRBA ŽALUJKA	29
HODIM PO POTI	30
DANES	30
BREZVEZNIK	31
PANTER	31
VIHARNI VRH	37
RAZVOJ IN UPORABA JAPONSKIH PISAV	39
SREČANJA 2014	40

Zbiranje gradiva in lektoriranje:
Mojca Kolenik, Katarina Nagode,
Lara Stele Šalamon,
Nataša Šipek, Živa Željeznov

Urednici: Lara Stele Šalamon, Nataša Šipek

VOZOVNICA (SODOBNA RAZLIČICA PLAŠČA)

Bil je le še en običajen dan na mestni železniški postaji. Kot ponavadi so ljudje vse želeli čimprej in niso pokazali niti trohice razumevanja, ko je prišlo do kakšne nevšečnosti. Nekatere je Aki že kar dobro poznal, saj so se vsak dan vozili v mesto na delo. Ti ponavadi niso imeli časa, niti da bi v miru popili jutranjo kavo, kaj šele da bi mu namenili več kot tiste običajne tri besede za nakup vozovnice. A priložnostni popotniki, ti so se izkazali za najhujše, sploh ob koncih tedna. Tak primer mu je tudi danes prekinil ustaljeni delovni ritem.

“Dve do Berlina,” mu je med opoldanskim čajem naročil starejši moški z mladenko ob strani.

“Toda ta vlak odide čez dve minuti, gospod,” ga je vljudno opozoril Aki, ki se mu ni še nikoli zgodilo, da bi moral loviti vlak ali avtobus. Vedno je prišel že pet minut prej.

“Ja, in? Zdajle bi bil že na poti, če ne bi vi nepotrebno razglabljali,” je napeto odvrnil sogovornik in Aki mu je hitro izročil dve vozovnici.

Preostali del dneva je imel mir in potem, ko je nekemu mlademu paru prodal vozovnici za Milano, si je lahko privoščil odmor. Bil je preprost človek, ki je dneve preživljal za prodajnim okencem, ko pa je bil čas za premor, se ni dosti oddaljil od svojega delovnega mesta.

Obstal je pred avtomatom in iz žepa potegnil usnjeno denarnico. Pred letom jo je našel pod klopjo na svojem najljubšem peronu. Bila je iz jelenovega usnja.

Kupil je sendvič in odšel sedet na isto klop kot ponavadi. Ta klop je bila na sedmem peronu, ki je bil najbolj zapuščen. Proga je bila porasla s travo, saj je vlak zaradi nizkega povpraševanja in denarne stiske peljal čedalje bolj poredko. Trenutno samo enkrat na mesec.

Bil je pozen januar. Zadnji sneg je skopnel že pred mesecem. Aki je malical in opazoval, kako nežni sončni žarki osvetlujejo konice njegovih službenih čevljev. Danes bo delal nadure, saj si je par njegovih sodelavcev vzelo dopust. Sam je bil v teh letih dela na postaji samo enkrat prisiljen vzeti dopust. Pa še to samo zaradi suma ptičje gripe. Delal bo do noči. Doma ga bo pogrešala samo njegova ostarela mačka.

Odmora je bilo konec in vrnil se je za svoj pult. Bilo je že pozno popoldne in množica ljudi, ki se je vračala domov, se je zredčila. Aki ni imel več veliko dela in tako se je lahko v miru posvetil še neki važni zadevi. Novemu operacijskemu sistemu na njihovih računalnikih. Delo z računalniki ni bilo njegova vrlina in tako je kmalu obupal nad ugotavljanjem, “kam za vraga so skrili gumb ugasni”. Raje je počel nekaj koristnega in prerazporedil vse mape po abecedi in račune po datumu.

Zvečerilo se je, ljudi ni bilo, Aki je še vedno sedel za mizo, a tokrat je reševal križanko, ki mu jo je nekdo pustil na mizi. Imela je slike znanih turističnih krajev in pri večini je Aki vedel geslo, še preden je sploh začel dobro reševati.

Ob vseh teh slikah se je za hipec spomnil svojega otroštva, kako je njegova mama občudovala slike palm, peska in morja. Nekoč je listal po maminem katalogu in zagledal sliko jelena sredi prostrane zasnežene pokrajine. Mama mu je obljubila, da ga bo nekega dne zagotovo lahko videl v živo.

Pospravil je križanko, odprl denarnico in preštel denar. Jutri dobi plačo, danes pa ima še ravno dovolj za avtobus in mogoče še za en sendvič. Ura je odbila deset in delovnega dne je bilo konec. Varnostnik je že zaklepal vrata in Aki je neslišno odšel skozi stranski izhod.

Naslednji dan se je v službo pripeljal s kolesom in med potjo mu je mrzel veter skoraj odpihnjal šal. Sedel je za svojim pultom in prodajal vozovnice. Bilo je precej več turistov, ki so kar naprej fotografirali. Japonci ali Kitajci, torej.

Med odmorom je odšel do avtomata in si kupil sendvič. V denarnici je imel precej manj drobiža, in ko je brskal za kovanci, se mu je celotna vsebina stresla na tla. Hitel je pobirati najbližje kovance, tiste, ki se niso odpeljali stran, ko ga je nekdo ogovoril.

“Em... Oprostite, mi lahko poveste, kje je peron številka sedem?” Dolgi svetli lasje. Bleda polt. Zelene oči. Tuj naglas.

Presenečeni Aki ji je samo prikimal, pustil ostale kovance in jo odpeljal do perona. Ni bil navajen več kot enega odmeva korakov. Hitro je sedel na klop. Prisedla je.

“Peron sedem,” je rekel in pokazal na zanemarjene tire. “Srečo imate, danes zvečer odpelje.” Nasmehnila se mu je. Ponudil ji je pol sendviča.

“Julia,” se je predstavila. Aki je pokazal na svojo ploščico z imenom. Moral bi se vrniti k svojemu okencu, a kakor da bi zmrznil, se ni mogel premakniti nikamor. Začel se je pogovarjati, kakor je najbolje znal.

“Peron tri – za Berlin, redno urejajo. Nobene travice ni videti, vsak drugi dan tam kdo pometa in o grafitih ni sledu. Tu pa kar pustijo ...” Tarnal bi še naprej, ko ga ne bi zmotil njen zamišljeni pogled. V rokah je še vedno držal denarnico. Iz temno rjavega jelenjega usnja z rdečim trakcem.

“Moj mošnjiček!” je vzkliknila in gledala Akijevo denarnico. Pojasnila je, da je pred leti, ko je potovala po Evropi, izgubila svojo denarnico. Darilo njene babice – Laponke. Prinašala ji je srečo.

Aki ni mogel drugače in ji je vrnil njen srečni mošnjiček. Vlaku odpelje šele čez pet ur. Julia je vzela mošnjiček s sabo na kosilo, Aki pa se je vrnil za delovno mizo. Tam ga je čakal jezni sodelavec, ki ga je moral nadomeščati, medtem ko so njega iskali po celi postaji. Na sedmi peron so seveda pozabili pogledati.

Minute so tekle nenavadno počasi. Aki je reševal križanko, a ni poznal odgovorov in vsa polja so ostala prazna. Odložil je svinčnik, ga ošilil in začel reševati sudoku. Tudi pri tem ni prišel daleč. Številke so mu plesale pred očmi.

Ljudi ni bilo. Turisti so že vse poslikali, čistilci pobrisali, varnostnik je zadremal. Aki je poslušal tiktakanje ogromne železniške ure. Vlaku odpelje čez dve uri in pol. Spil je skodelico hladne kave, preštel denar v blagajni, se naslonil na mizo in ... zadremal.

Zbudil ga je besen šef in mu odstranil ploščico z imenom. Po petnajstih letih dela ga je odpustil. Aki se je čudil sam sebi, saj ga to ni prizadelo. Pobral je svoj denar in si kupil čokoladno tablico. Odšel je na sedmi peron poiskat Julio. Po zraku so se podile snežinke. Ni je bilo tam. Sedel je na prazno klopi in štel tire, osvobojene trave. Do odhoda je bila samo še ena ura.

“Hej,” je za hrbtno zaslišal Julijin glas. “Ne sedi kot kup nesreče. Na!” Ni prepoznal tistega, kar mu je molila pod nos. Bil je manjši list papirja – račun, nekaj takega. Prijel ga je in prepoznal nazobčeni

rob vozovnice. “Z mano greš.” To je bila trditev, ki ni puščala prostora za ugovore. “Potrebuješ novo denarnico.”

Na peron številka sedem je v večernih urah zapeljal vlak, čez in čez prekrit z grafiti. Vanj sta stopila še dva potnika z malo prtljage. Začelo je snežiti, a to ni ustavilo vozila na poti na sever. Tja, kjer sonce pol leta ne zaide.

Pia Plotajs

OBLEKA NE NAREDI ČLOVEKA IN NE PRISKRBI USPEHA (SODOBNA RAZLIČICA PLAŠČA)

Na podeželju v Teksasu je na stari kmetiji skupaj s svojo babico Mary Sue živel deklica PennyBunn. Svojih staršev ni poznala. Umrla sta v avtomobilski nesreči, ko je bila stara le tri leta, in od tedaj je zanjo skrbel ljubega babica. Kljub temu da nista imeli veliko, je bilo hrane v hiši vedno dovolj. Njuni dve kravi sta vedno dajali več mleka, kot sta ga sami porabili, tako da sta ga lahko zamenjali s sosedi za jajca, moko in ostale stvari, ki sta jih potrebovali. Imeli sta tudi jablano in majhen vrt. Babica je tudi odlično kuhala in Penny rada razvajala z različnimi dobrotami. To se je seveda poznalo tudi na njeni močnejši postavi, zaradi česar je bila v šoli tarča posmehovanja. Penny se za »zbadljivke« vrstnikov ni menila. Bila si je vseč ravno takšna, kot je, saj jo je njena babica tudi tako naučila. Vrstniki pa so se posmehovali tudi njenemu »načinu« oblačenja. Vsa oblačila ji je namreč sešila oblačila babica, ki je bila pravi mojster. Penny je z veseljem in ponosom nosila njene umetnine, zasmehovanje vrstnikov pa je razumela kot ljubosumje. Mary Sue je hotela svoj »talent« in »šiviljske skrivnosti« prenesti na Penny, ki pa na žalost ni imela tega »daru«. V tem je bila prava neroda, babica pa jo je tolažila, da je vsak človek dober v nečem, le da mora svoj talent poiskati. Dodala je, da ga bo ona zagotovo našla.

Ko je Penny rasla, je njena ljubezena do oblačil in »mode« rasla skupaj z njo. Vsak teden je odšla v knjižnico in si je izposodila kupe »modnih časopisov«, ki jih je doma skupaj z babico skrbno preučevala vse do njene smrti. Penny je bilo takrat 18 let, zato se je odločila, da ne bo predolgo žalovala. Vedela je, da babica hoče, da živi

naprej in uresniči svoje sanje. Zato se je odločila, da bo odšla v prestolnico mode New York in tam našla zase delo, ki bo povezano z modo. Tako je prodala kmetijo, obe kravi in babičine dokončane izdelke oblačil in si kupila letalsko karto. Uspela je kupiti majhno garsonjero. Kaj hitro je našla tudi službo tajnice v prestižnem modnem podjetju, kjer je prejšnja tajnica prav tisti dan, ko je bila pri njih na pogo-voru, dala odpoved.

Izkazalo se je, da je Penny dobra v opravljanju nalog, ki jih ji je naložila njena šefica. Bila je dobra delavka, vendar po mnenju ostalih zaposlenih njen videz ni ustrezal delu, ki ga je opravljala, zato je bila tudi tu deležna vsakdanjih zbadljivk na ta račun. Šlo je celo tako daleč, da ji je šefica dala 6 mesecev, da si priskrbi novo »delovno uniformo«. Penny se ni niti sanjalo, kako bo lahko dobila denar za novo »spodobno uniformo«. Vendar o nečem je bila prepričana: »odpoved« nikakor ne pride v poštev.

Zaposleni v njenem podjetju so imeli popuste v določenih trgovinah svetovno znanih modnih oblikovalcev. Vedela je, da so tam vsa oblačila »več« kot spodobna za njeno delovno mesto. Svetlana, ki je bila najbolj redna obiskovalka njihovega podjetja in je bila »glava« skupine modelov, je hitro zvedela, kaj se je Penny zgodilo. Ponudila ji je pomoč pri »modni preobrazbi«. Privolila je in naslednji vikend sta se odpravili po trgovinah. Pred neko izložbo je bila precejšnja gneča, zato se je tam ustavila tudi sama ter zagledala najlepšo delovno uniformo, kar jih je kdaj videla. »Svetlana, to je to, kar sva iskali. Ravno to potrebujem,« je vzhičeno izgovorila Penny. V tistem hipu pa se je začelo zasmehovanje od vseh modelov, ki so bili pred to izložbo. Penny se skoraj zlomila od znotraj in se urno oddaljila. Odločila se je, da bo na vse načine zbrala denar, da si kupi obleko, pa tudi shujšala bo. Delala je po cele dneve, na koncu pa je prodala še babičin prstan. Ko ga je prodala, je skupaj z njim odšel tudi del nje same. Nič več ni bila skromno podeželsko dekle, ki ima svojo babico raje od vsega in ki bi samo rada živel svoje sanje. Tudi njena zunanost se je spremenila. Njeni bujni lasje so začeli bledeti in odpadati, njen

okrogli obrazek je zdaj izgledal izmučeno in tudi postava se ji je popolnoma spremenila. Ko so ji v trgovini izročili obleko, se je niti dotakniti ni upala. Dosegla je cilj, ki si ga je zastavila, in jutri bo imela spet službo. Pred njo je bil svet novih možnosti in boljšega življenja, svet, ki ga je odprl en sam »kos« blaga. Naslednji dan, ko je vstopila v podjetje z novim plaščem, je do nje stopila šefica, jo pohvalila glede plašča in ji rekla, da je položaj receptorke zdaj uradno njen. Seveda pa šefica ni opazila, da se je od takrat, ko jo je prvič videla, Penny postarala za kakšnih 10 let. Ko pa jo je zagledala Svetlana, ni mogla verjeti svojim očem. Naklonila ji je nekaj komplimentov in pohval, nato pa jo je takoj zaprosila, naj ji obleko posodi za pomembno modno revijo. Dejala ji je, da bi se v njej pojavila na rdeči preprogi in pri tem novinarjem povedala, da je njena, pa še omenila bi jo pomembnim osebam iz modnega sveta in jo priporočila kot stilistko. Tega dne po službi se je Penny nemudoma odpravila domov in preostanek dneva razmišljala o Svetlanini ponudbi. Čeprav je vedela, da ji ne gre zaupati, se je vendarle odločila, da jo bo sprejela. Za čas, ko bi imela obleko Svetlana, si je vzela dopust. Dnevi so minevali in bližal se je dan, ko bi bilo treba spet delati, obleke pa od nikoder. Naslednje jutro pa je na prodajnih policah trafike zagledala Svetlano v svoji obleki. Vzela je v roke časopis in prebrala intervju z njo. O njenem imenu ni bilo ne duha ne sluha. Penny je postajala v sebi panična, vendar je bila še zmeraj prepričana, da je Svetlana držala svojo obljubo, saj je bil to le en časopis. Tedni so minevali in Penny je hodila v službo v stari obleki, šefica pa je niti opomnila več ni, kazala je le obžalovanje. Pennyje postajala iz dneva v dan slabotnejša. Nenehno je mislila samo na Svetlano,

ki ima še vedno njeno obleko. Ko se je mesec dni kasneje Svetlana končno prikazala, je Penny, ki je zdaj izgledala kot živi mrlič, stopila do nje in jo vprašala po svoji obleki. Svetlana se je delala, kot da ne ve, o čem govori. Začudeno jo je pogledala in ji odgovorila: »Tvoja obleka?! Saj veš, da sva se dogovorili, da jo zdaj prepuščaš mojim rokam, ker sva vedeli, da si jo zasluži videti ves svet in tudi, da jo nosi nekdo, ki si to zasluži, to pa sem jaz«. »Ne, ne, ni bilo tako Svetlana ... ampak ... dogovor ...« jecljala je in ni mogla niti stavka dokončati več. »No, Penny utrujena si, saj te razumem in ne moreš se spomniti dogovora, ampak nimam več časa, mudi se mi.« Penny je skoraj omedlela. Kmalu po tem dogodku ji je šefica svetovala bolniško, da bi se dodobra spočila, ker je opazila, da z njo nekaj ni v redu. Penny je zatem odšla domov, njeno duševno zdravje pa je bilo čedalje slabše. Nič več delala, le momljala je sama sebi, da je sprejela pravilno odločitev, tako, ki bi jo hotela tudi njena babica, saj ni imela druge možnosti. To je ponavljala, dokler ni umrla od anoreksije in dehidracije. Ker se Penny naslednjih nekaj tednov ni pojavila v službi, je šefica poslala na njen dom nekoga, da bi preveril, kaj je z njo. Ko so zvedeli, da je umrla, jo je že po nekaj tednih zamenjala nova tajnica.

Nekaj mesecev po njeni smrti so se začele širiti govorice, da v občinstvu modnih revij in na rdečih preprogah v New Yorku vidijo duha obilne ženske, ki opazuje obleke in nato nenadoma izgine, vendar se zopet prikaže na naslednjih modnih revijah in modnih dogodkih, kot da nekaj išče. Ko je duh končno našel Svetlano in svojo obleko, se je umiril in ga niso videli nikoli več.

Andrea Savić

SLADKIH 16

Ime mi je Laura, stara sem 17 let. Živim v Londonu in sem kot vsaka od mojih vrstnic. Nisem nič posebnega, nimam nobenih posebnih sposobnosti ali talentov. Sem preprosto jaz in to mi je bilo vedno dovolj. Trenutno hodim na gimnazijo v Oxfordu, vendar že od malih nog sanjam, da bom postala uspešna zdravnica, tako kot je moja mama. Oče pa je kirurg.

O mojih starših: George in Jane sta res nekaj posebnega – na pozitiven in negativen način. Spoznala sta se na srednji šoli v Oxfordu, vse ostalo pa je, kot pravijo, zgodovina. Združile so ju skupne sanje in način življenja. Oba sta bila vzgojena v strogih katoliških družinah, in čeprav mi nerada govorita o tem, kako sta se spoznala, sta vedno poudarjala, da je to bila ljubezen na prvi pogled, in še vedno sta skupaj srečno poročena, vsaj tako mislim, saj ju še nikoli nisem videla, da bi se prepirala, vendar tudi nobenih drugih čustev si ne izkazujeta in jih tudi nerada pokažeta. Po cele dneve delata in tako zelo malo časa preživimo skupaj, ko pa se končno vidimo, me vedno vprašata, kako je v šoli, jaz pa njiju, kako je bilo v službi, potem pa vedno sledi neudobna tišina, saj nimamo prav nič skupnega. Včasih težko verjamem, da so to sploh moji starši, čeprav sem po videzu podobna tako mami kot očetu. Imam mamine dolge rjave lase in očetove zelene oči. Oba znata govoriti le o svojih službah in se jima oči zaiskrijo s strastjo, ko govorita o kompliciranih primerih, ki sta ju morala tega dne rešiti, in to me včasih pošteno prestraši. Mislim, da ju nikoli nisem slišala reči, da me imata rada ali da sta ponosna name, saj sta zanju uspešnost v šoli in disciplina doma zelo samoumevni in povsem normalna stvar in sta od mene pričakovala vedno le najboljše v vsakem pomenu. Vedno govorita, da moram trdo delati, če hočem uspeti v življenju, in naj zabavo pustim za pozneje, čeprav ne vem, kaj je njuna definicija uspeha. Ne vem, ali mislita samo na uspeh v materialnem in intelektualnem smislu ali pa tudi v družbenih in medsebojnih odnosih. Čeprav si nerada priznam in v to verjamem, včasih vendarle mislim, da sta kot robota, saj so zanju medsebojni odnosi na strogo profesionalnem nivoju in se težko pogovarjata o čemer koli drugem, razen o Bogu, ki je vedno predstavljal pomemben in velik del njunega življenja. Spomnim se, kako sem, ko

sem bila še majhen otrok, vsako nedeljo hodila k maši, ko so se vsi vrstniki igrali. Medtem ko večini otrok starši prebirajo zgodbice za lahko noč o vilah, princesah in drugih pravljicnih bitjih, sta meni oče in mama brala psalme in odlomke iz Svetega pisma in biblijske zgodbe. Ko sem ju kot majhen otrok vprašala, zakaj mi ne bereta zgodbic o pravljicnih bitjih in Sneguljčici ter ostalih čarobnih stvareh, sta me samo zgroženo pogledala in povedala, da mi ne bosta polnila glave z neumnostmi o govorečih živalih in princesah, ki jih v resničnem svetu ni, in da ne obstaja takšna stvar, kot je srečen konec.

Čeprav sta lahko zelo čudna in se vedeta kot robota, ju imam zelo rada in vem, da imata tudi onadva mene, čeprav to izražata na svoj čuden način. Vem tudi, da sta hotela vedno zame le najboljše, čeprav je celo meni to težko verjeti.

Z mamo in očetom se nikoli nisem sprla, sicer pa ob njunem delovnem urniku za to ni bilo niti časa, vendar jezikanje preprosto nikoli ni prišlo v poštev in tudi sama sem hotela, da bi bila ponosna name in ju nisem hotela razočarati. Vendar se bo kmalu vse to spremenilo.

To se je zgodilo ob mojem 16. rojstnem dnevu, ki se je začel grozno, vendar pa se je na koncu izkazalo, da je bil to najboljši dan v mojem življenju.

Po dolgem in napornem tednu v šoli sem se vsa vesela zbudila v sobotno deževno aprilsko jutro, vendar nisem dovolila, da bi me vreme potrla, saj je bil to moj rojstni dan – ne katerikoli, temveč 16., ki mu pravimo »sweet sixteen«, zato sem upala, da se bo zgodilo kaj posebnega. Brž ko sem se zbudila in vstala iz postelje, sem stekla v kuhinjo, ker sem pričakovala, da bom tam zagledala mamo in očeta z rojstnodnevno torto in darilom. Upala sem, da bo to mogoče avto, ki bi ga pozneje lahko vozila, ali pa pes, ki sem si ga od nekdaj želela. Vendar mame in očeta ni bilo nikjer, na mizi pa me je čakala velika čokoladna torta s svečkami v obliki števil 1 in 6 ter z napisom »VSE NAJBOLJŠE«. Zraven je bil še listek, na katerem je pisalo, da jima je zelo žal, vendar je prišlo do nečesa zelo pomembnega v službi, pa se bomo videli šele pozno popoldne. Dodala sta še, da me bosta v opravičilo odpeljala v mojo najljubšo restavracijo, kjer bomo ob večerji praznovali moj rojstni dan. No, super, sem pomislila in jezno udarila ob mizo, tako da je listek z

majhnim koščkom torte padel na tla. Ne razumite me narobe! Nisem bila razočarana, da ne bosta tukaj večino mojega rojstnega dne, saj se – iskreno povedano – to ni zgodilo prvič, zato sem to nekako pričakovala. Bila sem jezna, ker sem pričakovala, da se bodo na moj 16. rojstni dan stvari spremenile in da me bosta enkrat v življenju postavila pred službo. Ampak kakor kaže, se to ne bo zgodilo kaj kmalu. Pogledala sem torto in nenadoma nisem bila več lačna, sploh mi ni bilo več do rojstnega dne. Potem pa sem spet pogledala svečke, za katere nekateri ljudje menijo, da je treba pihniti vanje in si pri tem nekaj zaželeli ter se potem ta želja uresniči. Seveda ne verjamem v take neumnosti, vendar škoditi ne more, kajne??? Zajela sem sapo in upihnila svečke ter si v mislih zaželela tole: »Želim si, da bi se stvari spremenile, da bi starši preživel več časa z mano, da bi dobila psička, ki si ga že od nekdaj želim, in da bi se danes zgodilo nekaj čudovitega.« Ko sem si to zaželela, je glasno zagrmelo in za nekaj sekund je tudi zmanjkalo elektrike. »Kul, kot v filmih,« sem pomislila, vendar sem vedela, da se je grom poigral z napeljavo, in da se je to zgodilo v trenutku, ko sem upihnila svečke, je bilo le golo naključje, ampak vseeno je bilo kul. Ko sem se nato odpravila, da bi pobrala listek in počistila umazanijo, ki jo je naredil košček torte, sem v kotu kuhinje opazila veliko pisano škatlo. Na njej je bil napis »VSE NAJBOLJŠE, LAURA!«, vendar je bila škatla prazna. Na eni strani pa je bila velika luknja. Zdelo se mi je čudno, zakaj bi mi starši podarili prazno in preluknjano škatlo. No, mama in oče sta počela še bolj čudne stvari od tega, vendar vseeno je bilo to res nenavadno. Mogoče sta me hotela naučiti, da materialne stvari nimajo velikega pomena. Vedno sta mi namreč na nenavadne načine dajala nasvete za življenje. Nekaj pa se mi je vendarle zdelo zelo čudno: kako to, da škatle nisem opazila že prej, sem pomislila, saj je bila dovolj velika, da bi jo lahko videla že ob vstopu v kuhinjo. Kot da se je bliskovito prikazala s pomočjo čarovnije! Toda to je smešno, čarovnija ne obstaja. Za vse na svetu obstaja razlog, no, v redu, za skoraj vse, vendar čarovnije zagotovo ni. O tem sem prepričana. Morda je mama imela prav, res bi si morala kupiti očala. Ko sem se obrnila nazaj, da bi dokončala tisto, kar sem nameravala, da bi pobrala listek in počistila nered, sem res zagledala listek, vendar zraven njega ni bilo koščka torte, temveč majhen psiček. Bil je kot majhna bela kepica, podobna nemškemu ovčarju, kot tisti psiček iz ani-

miranega filma »Bolt«. Saj vem, kaj si mislite, kako sem otročja in naj že odrastem, vendar Disney je genialen in nikoli ne moreš biti prestar za Disney, vsaka risanka vsebuje poučno zgodbo in ... no, dovolj o Disneyju, vrnimo se k zgodbi. Dobila sem psa! To je vse, kar sem si že od nekdaj želela, vendar mi ga oče in mama nikoli nista hotela kupiti, saj sta menila, da nisem dovolj odgovorna. Jaz vsekakor nisem z njima delila enakega mnenja, vendar sta se, kakor kaže, premislila. Naenkrat so mi v glavi začele odmevati besede mojih želja. Ena izmed njih je bila psiček, vendar to je bilo le še eno naključje, moralo je biti. »No, ali nisi ti najbolj srčkana stvar, ki sem jo kdaj videla?« Vendar ko sem se mu želela približevati, je spet glasno udaril grom in psiček je prestrašeno stekel pod mizo. »Ej, vse je v redu, samo malo je zagrmelo, nič hudega.« Takoj za tem pa je v hišo vstopila moja mama. Kaj pa ona dela tukaj, sem pomislila. Nisem je uspela niti pozdraviti, kajti psiček se je izmuznil in prestrašeno stekel skozi odprta vrata naravnost na dež, jaz pa za njim. »No, vse najboljše Laura, ali je lahko sploh še hujše?« sem pomislila, vendar kmalu sem dobila odgovor tudi na to vprašanje. Nenadoma mi je spodrsnilo in že v naslednjem trenutku sem padla

po tleh, kolikor sem bila dolga in široka. Ko sem se začela pobirati s tal, sem pred seboj zagledala fanta, ki je rekel: »Hej, si v redu?« in mi pomagal vstati.

Ko sem ga uspela dobro pogledati – ja, vem, da se sliši prav neumno, osladno in bedasto –, je bila to ljubezen na prvi pogled. Nenadoma sem opazila, da fant pred mano v drugi roki drži mojega psička, ki je bil čisto premočen, jaz pa sem v mislih rekla: »Hvala ti.« Ne vem, koliko časa sem samo bedasto strmela vanj, vendar je nenadoma rekel: »Tvoj, a ne? Videl sem, kako si tekla za njim. Prava mala nadloga je, kajne?« Ne vem, kaj mi je bilo, vendar mu nisem mogla odgovoriti, kot da je imel jezik svoje možgane. Pomislila sem: »Dobro, Laura, skoncentriraj se, fant pred tabo ti je pravkar prinesel tvoje pobeglo rojstnodnevno darilo in ti pomagal vstati, zdaj se mu lepo zahvali. Poskušaj zveneti čim bolj kul in, prosim, ne osmeši naju.« Rekla pa sem: »Mmmm, mhm, ja, mhm.« »Lepo, Laura, res lepo, in ti hodiš na Oxford?! Strah me je pomisliti, kakšni so ostali dijaki.« Utihni, utihni, sem želela reči svoji podzavesti, vendar kakor kaže, sem ponesreči rekla preglasno, fant pa me je začudeno pogledal: »Oprosti?« Opravičila sem se mu in rekla, da to ni bilo namenjeno njemu, vendar me ni presenetilo, da je potem pogledal še bolj začudeno, kajti bila sva edina zunaj. Še nekaj časa me je gledal, kot da sem padla z Marsa, medtem pa je začelo vedno bolj deževati in pihati je začel močan veter. Nato pa je rekel: »Hej, čisto mokra si, še pljučnico boš staknila, čaj te bo gotovo pogrel, pojdiva, poznam odlično čajnico, ki je takoj za vogalom.« Ponudil mi je svojo jakno, vendar ko sem začela odkimavati v protestu, mi je namenil samo takšen pogled, kot ti ga namenijo starši in ki govori: »Ti ne veš, kaj je dobro zate, to vem jaz!« in mi ogrnil jakno okoli ramen. To se mi je zdelo prijazno, vendar povsem nepotrebno, saj je bila čajnica res takoj za vogalom. Čajnica ni bila nič posebnega, staromodno je bila opremljena, vse pohištvo je bilo leseno, vendar je imela tisti domač topel občutek, zato se mi je zdela zelo prijetna. Čaj pa je bil odličen.

Med čajem mi je povedal, da mu je ime Alexander (vsi ga kličejo Alex) – kot kralj, sem pomislila – in da je star 17 let. Tako sva se pogovarjala, dokler ni prenehalo deževati. Iskreno povedano si večino pogovora niti zapomnila nisem, kajti preveč me je očarala belina njegovih zob, ki so se bleščali kot morski biseri, in najsvetlejše zvezde, njegove sinje

modre oči, ki so bile kot nebo ob lepem sončnem vremenu, in njegovi zlati, kot žito rumeni lasje. Zdaj pa postajam res preveč osladna! To me je zelo presenetilo, kajti vedno sem menila, da izrazi, ki so zdaj prihajali iz mojih ust, zvenijo ceneno in neokusno. Toda res ne vem, kaj mi je bilo. Moje telo je imelo popolnoma svoje možgane v njegovi bližini. Srce mi je v njegovi prisotnosti vedno hitreje bilo, imela sem občutek, da mi bo vsak trenutek padlo iz prsnega koša, imela sem potne dlani, vendar sem vedela, da tega ne povzroča čaj, in metuljčke v trebuhu. Počutila sem se, kot da bom vsak trenutek zbolela. Morda je le res kar pravijo: ljubezen je bolezen. Toda jaz nisem mogla biti zaljubljena, to preprosto ni bilo mogoče! Ljubezenski romani in filmi so se mi zdeli preveč pocukrani in nerealni in taki, da ljubezen v njih ljudje preveč napihujejo, in besede, kot so »Umrli bom, če me bo zapustil!« in »Ne morem živeti brez njega!«, »Srce se mi bo zlomilo zaradi bolečine!« so se mi zdele »za crknt« smešne, saj – halo?! Veliko ljudi, med njimi tudi jaz, je samskih in brez ljubezni čisto normalno funkcionirajo, vendar nikoli ne moreš reči, kako je to, dokler tega sam ne doživiš, in o tem sem se prepričala na lastni koži, samo da nisem dovolj hitro spoznala. Kot sem vam rekla, jaz nikoli poprej nisem bila zaljubljena, zato nisem vedela, ali slabost povzročajo moja čustva ali malo preveč kock sladkorja, ki sem jih med pogovorom nezavedno dodajala v čaj. In naj uganem, gotovo se sprašujete, kaj je moj psiček počel med najinim pogovorom? Ležal je pod stolom, s tačkami, pokritimi čez ušesa, in upal, da bo grmenje čim hitreje minilo. Sploh se nisem zavedala, koliko časa je minilo, odkar sva se usedla v čajnico, in bog ve, koliko časa bi tam še ostala, če ne bi natakark ponesreči porinil moj telefon z mize. Ko sem ga pobrala, sem videla, da je ura že 3, kar pomeni, da sva čajnici preživela najmanj tri ure. »Presneto,« sem zamomljala, on me je vprašal, kaj je narobe, jaz pa sem mu rekla, da mi je žal, vendar se moram v tem trenutku odpraviti domov, saj bom v še večjih težavah, če tega ne bom storila. »Dovoli, da te pospremim do doma, za vsak primer, če se tvoj psiček spet odloči za nenapovedan potep.« »Hvala, vendar to res ni potrebno,« sem mu rekla in mu zagotovila, da imam vse pod kontrolo, vendar je vztrajal pri svojem, jaz pa sem privolila, kajti zdelo se mi je nesmiselno porabiti še več časa z razpravljanjem, ko sem vedela, da bi zmagal v vsakem primeru.

Tako sva odšla iz čajnice, nič več ni deževalo, vendar je bilo vse mokro in pihal je mrzel veter, a mi ni bilo hladno, kar je bilo čudno. Potem sem ugotovila, da imam na sebi oblečeno njegovo jakno, ki sem jo pri prihodu v čajnico odložila na svoj stol, in ko sva odšla, sem si jo nezavedno nadela, on mi pa seveda tega sploh ni omenil, kar me je iz neznanega razloga jezilo. Pogledala sem ga in pri tem zavila z očmi, on pa me je pogledal in se mi samo nasmehnil. »Kaj sem naredil narobe?« je vprašal, jaz pa sem mu rekla, da če ni opazil, nosim njegovo jakno. Odgovoril je: »Ah, to, ne skrbi, vrnila mi jo boš, ko se bova naslednjič videla.« Obupano sem ga pogledala. Ko pa sem videla svojo hišo, sem se spomnila, da mama, če me bo videla prihajati domov z nekim fantom, ne bo preveč vesela. »Hej, moja hiša je čisto blizu, tako da ti ni treba iti še naprej z mano, in hvala, ker si mi rešil kužka, za lep čaj in ker si me spremil do doma,« sem rekla in mu vrnila jakno. Pripravljala sem se, da se bom obrnila in odpravila do doma, ko je nenadoma rekel: »Jutri bom peljal svojo majhno sestrico v park, bi se nama rada pridružila?« Pomislila sem, da ne bi bilo s tem nič narobe, pa še čisto sama ne bi bila. »To bi bilo super,« sem mu rekla, on pa se je nasmehnil in rekel: »Nasvidenje do jutri, Laura!« in mi poljubil roko, kar se mi je zdelo zelo osladno, vendar na neki način očarljivo in poleg tega smešno, ker je bil pri tem čisto rdeč v obraz. V trenutku, ko so se njegove ustnice dotaknile moje kože, me je na tistem mestu požgečalo in imela sem občutek, kot da bi prišlo do kratkega stika, podobno je bilo električnemu šoku, vendar je bila na tistem mestu koža tudi topla.

Pohitela sem domov. Ko sem potrkala na vrata, sem vedela, da se ne obeta nič lepega in imela sem prav. Vrata je odprla mama, ki je bila videti, kot da je na robu živčnega zloma, in ki si je vidno oddahnila, ko je videla, da sem to jaz. »Kje si bila? Ali veš, koliko je ura? Skoraj bi me pobralo od skrbi!« mi je rekla zelo histerično, kar me je zelo presenetilo, saj je mama redko kdaj kazala katera koli čustva in zvišala svoj glas. Zagotovila sem ji, da sem v redu in da sem samo odšla v čajnico, dokler ni prenehalo deževati, in ji rekla, da sem utrujena in da bi samo odšla v sobo, da si malo odpočijem. Ko se je pomirila, mi je zaželela vse najboljše in mi dala velik objem, kar je bilo še bolj čudno. »Pa hvala za psička,« sem ji rekla in s prstom pokazala na majhno belo kepico, ki je v trenutku, ko smo prestopili prag hiše,

zaspala zvita v klobčič pred ognjiščem. Rekla mi je, da mi ona ni podarila nobenega psička, kar me je pošteno prestrašilo in že sem začela verjeti, da so imele svečke čarobne moči, potem pa je nadaljevala, da mi ga ni ona podarila, vendar je bilo to darilo od očeta, in da se ona nikakor ni strinjala s tem in da bo njeno darilo večerja, na katero bomo odšli, ko se oče vrne iz službe. Nato sem odšla v sobo, kjer sem se ulegla v posteljo in razmišljala o današnjem dnevu. Vendar ob vsakem spominu na njega mi je začelo srce hitreje biti in dlani so se mi začele potiti. Imela sem zelo čuden občutek v trebuhu in ob vsaki misli na njega sem se nasmihala kot mentalno nestabilna oseba. Sploh ne vem, kaj se je z menoj dogajalo, saj je bila zame zaljubljenost popolnoma nova in neznana stvar in nisem vedela, ali sem res zaljubljena ali pa sem zbolela. V naslednjem trenutku sem zaspala, ko pa je prišel oče, smo odšli na večerjo. Mama in oče sta rekla, da nocoj ne bomo šli v mojo najljubšo restavracijo, kamor smo odhajali vsako leto, temveč nekam drugam, na posebno mesto, ker je danes moj 16. rojstni dan. Celo pot do restavracije sta bila tiho in mi nista hotela dati niti namiga. Ko smo izstopili iz avta, smo morali kar nekaj časa hoditi, preden smo prišli do majhne lesene kočice, ki je bila čisto nasprotje tistega, kar sem si predstavljala jaz. Kajti mislila sem, da me bosta odpeljala v restavracijo s 5 zvezdicami, kamor lahko vstopijo le najpremožnejše osebe. Ta gostilnica pa je bila iz lesa in čisto preprosta, vendar je dajala tisti zelo domači občutek. »To je gostilna, kamor sem jaz odpeljal tvojo mamo na najin prvi zmenek,« je z nelagodnostjo v glasu povedal oče, kar me je pozitivno presenetilo, saj je bila kočica prav romantična, z ognjiščem in majhnimi svečkami na mizah, moj oče pa se mi nikoli ni zdel romantičen. Tako smo nekaj časa sedeli, ko je prišel natak in rekel: »Dober večer, želite?« z glasom, ki mi je bil od nekod znan, in me je postalo strah, ko sem pomislila na osebo, ki je imela takšen glas, potem pa sem ga pogledala in imela sem prav. Pred menoj je stal Alex, ki pa je bil – drugače kot jaz – videti miren in je dajal občutek, kot da se vidiva prvič v življenju, čeprav mu je pogled na meni ostal malo dlje, kot je običajno. »Dajte nam svojo najboljšo jed,« je rekel moj oče. »Je kakšna posebna priložnost?« je vprašal Alex. »Da, moja hčerka ima danes rojstni dan,« mu je odgovoril oče, jaz pa sem ga jezno pogledala, pri tem pa zardela in v tem trenutku bi se najraje pogreznila v zemljo. »A tako, vse najboljše,

mlada dama! Upam, da vam bo teknilo,« je rekel in se pri tem nasmehnil ter nam prinesel jed, ki je bila odlična. Ko nam je Alex prinesel račun, je meni neopazno dal papirček in mi pomežiknil, jaz pa sem ga neopazno spravila v žep.

Ko smo po večerji prispeli domov, sem takoj odhitela v sobo, da bi na samem odprla listek, ki mi ga je dal Alex. Ulegla sem se na posteljo, na kateri je spal tudi moj psiček. Kot vedno, oče in mama nista nič posumila in nista opazila spremembe v mojem obnašanju – kljub mojemu današnjemu nenavadnemu vedenju –, čeprav sta se bolj zanimala zame kot po navadi. Alex mi je na listek napisal svojo telefonsko številko in zapisal, kdaj bo jutri prišel pome in kam točno greva. Previdno sem se ulegla v posteljo, da ne bi zbudila Aubrey (tako sem se odločila poimenovati svojo psičko), in začela razmišljati o današnjih dogodkih in o dogodkih, ki se bodo zgodili jutri, še posebno o tistem delu, ko se bom dobila z Alexom in njegovo malo sestrico, ki mi ni in ni dal miru, in nisem vedela, če sem se pravilno odločila. Mogoče bi ga morala jutri poklicati in vse skupaj odpovedati, sem pomislila, vendar pa po drugi strani ni tako slaba odločitev, saj to sploh ne bo zmenek, ne bova sama in še v parku bomo, tako da se ne bomo mogli kaj preveč pogovarjati. Vseeno me je skrbelo, vendar sem se odločila, da bom to skrb pustila za jutri in da bom raje razmišljala o tem, kaj se je zgodilo danes. Današnji dan je bil vsekakor zanimiv in nenavaden, še posebej tisti del, ki se je zgodil po tistem, ko sem upihnila v svečke, saj so se stvari vsekakor spremenile. Dobila sem svojo malo Aubrey, kar sem vedno želela, sem pomislila in jo nežno pobožala po glavi, starši so se začeli obnašati nenavadno in se nisem mogla odločiti, ali je to dobro ali slabo in, seveda, spoznala sem Alexa. O, Alex, njegovi popolni obraz in prelepi nasmeh, ob katerem mi zastane dih, ko ga vidim! Kljub temu da sem ga poznala samo nekaj ur, se mi je zdel zelo prijazen in vljuden, kot džentelmen, sem pomislila. Teh danes ni veliko. Misel na njega mi ni in ni dala zaspiti, vendar sem se od utrujenosti končno pogreznila v globok spanec. Čeprav so bili današnji dogodki zelo nenavadni, sem bila prepričana, da svečke in grom nista imela nič pri tem, vendar je to res bil najboljši dan v mojem življenju in po njem stvari niso bile nikoli več enake.

Zjutraj sem se zbudila v lepo sončno jutro z nasmehom na obrazu, vendar sem se bala, da je bil

moj včerajšnji dan samo del mojih sanj. Toda brž ko sem to pomislila, je na posteljo vsa vesela skočila Aubrey in mi dala moker poljub. Ko sem dobro odprla oči, pa sem videla, da je moja sobo čisto razmetala. »Aubrey, poredna punca, to je zelo nesramno, tako se s stvarmi ne dela,« sem jo oštela, vendar me je pogledala tako prisrčno, da nisem mogla ostati jezna nanjo. »Ne skrbi, se bova že česa spomnili,« sem jo potolažila, vendar me je skrbelo, kaj bosta rekla mama in oče za zmešnjavo v sobi, a sem bila odločena, da bom Aubrey naučila discipline. Hitro sem pobrala vse stvari s tal, pobrala razbito posodo in tako se je soba vrnila v svoje brezhibno stanje. Ravno v tem trenutku je v sobo vstopila mama, da bi me poklicala na zajtrk in jutranji čaj. Čaj smo, kot vsako drugo jutro, popili v tišini. Mogoče pa se stvari niso tako zelo spremenile, sem pomislila. Potem sem Aubrey odpeljala na sprehod po mestu, ki je bilo še vedno zelo mokro in luže so bile povsod. Meni to ni bilo preveč všeč, Aubrey pa je uživala in veselo skakala iz ene luže v drugo. No, vsaj nekdo uživa, sem pomislila. Ko sva se vrnili domov, se je njen snežno beli kožušček spremenil v temno rjavega, vendar na srečo staršev ni bilo doma, da bi videli to in odtise njenih tačk, ki jih je pustila na dragoceni preprogi. Najbrž so kot vsako nedeljo odšli k maši, h kateri mi ni bilo obvezno iti vsako nedeljo kot prej, za kar sem bila hvaležna. Aubrey sem brž odnesla v kopalnico, jo temeljito okopala, čeprav mi to ni uspelo najbolje. Zaradi njenega skakanja v luže sem namreč sklepala, da ima rada vodo, vendar sem se globoko zmotila. Očitno je marala samo umazano blatno vodo, kajti od milnice in tuša je bežala kot hudič od križa in na koncu sem bila jaz bolj mokra od nje. Po dveh urah drgnjenja sem uspela očistiti tudi preprogo, potem pa so starši prišli domov. Hiša je bila pospravljena, vendar nisem enako mogla reči zase, ker sem bila videti, kot da bi ravnokar prišla s kmetije, na kateri sem se s prašiči šla rokoborbo v blatu. »Laura, kaj se ti je zgodilo?« me je vprašala mama, jaz pa sem ji rekla, da sem se na sprehodu spotaknila in padla v blato. Potem pa sem se odpravila tuširat in uredit, vendar sem se spomnila, da sem bila danes zmenjena z Alexom in njegovo sestrico v parku, in nisem vedela, kako naj to skrijem pred starši. Ravnokar me je skrbelo, kaj bom oblekla, kar me je presenetilo, saj nisem bila tisti tip človeka, ki bi zelo skrbel za svoj zunanji videz in mi je vedno bilo vseeno, kaj bom oblekla. Ko sem se oprhala in počesala, sem se odpravila

v svojo sobo in čisto razmetala omaro. Po dveh urah pomerjanja nisem vedela, kaj bom oblekla. Nato sem se nečesa spomnila. »Hej, mami, a lahko vzamem nekaj stvari, ki si mi jih kupila na svojih potovanjih?« sem zaklicala mami. Mama me je že vse življenje poskušala obleči v obleke in firmirana oblačila, ki jih je kupila na svojih nešteti potovanjih po vsem svetu, kjer dela kot prostovoljka v medicini. Vsa dekleta so mi zavidala, kakšne stvari mi mama kupuje, vendar je bilo meni zanje prav malo mar in sem ji rekla, da v zunanjem videzu ni vse, pa tudi sicer se v teh oblekah nisem počutila kot jaz. Vedno sem se namreč oblačila bolj preprosto – v majico in čisto navadne hlače, vendar sem se morala vedno urejeno obleči za cerkev. Čeprav je bila moja mami v nekaterih pogledih zelo staromodna in stroga, se je vedno zanimala za modo. Lahko bi celo trdila, da je bila z njo obsedena. Mamo je moje vprašanje zelo presenetilo in je seveda takoj pritrdila, vendar me je vprašala, zakaj bi se tako oblekla. Preden sem ji lahko odgovorila, je rekla, da je vseeno, saj jo je najbrž zaskrbelo, da bi se moja nenadno zanimanje za modo ohladilo. Petnajst minut pozneje sem stala pred ogledalom v svileni kratki majici, temno vijolični z malo globljim izrezom, in v krilu iz šifona, ki je imelo na sebi vzorec z rožami. Krilo je skoraj pokrivalo moja stegna in se je vrtelo, ko sem se zavrtela okoli sebe. Bilo je narejeno nalašč za plesanje. V rjavih nizkih petah s črtastim vzorcem sem se obrnila k Aubrey za odobravanje. »Kaj misliš, je preveč seksi?« Ona pa se je začela igrati s svojim repkom in ga poskušala ujeti. »Saj je seksi,« sem si priznala, »ampak je uglajeno seksi. Frizura pomaga pri tem vtisu, vsaj mislim.« Svoje dolge lase sem si spela v »romantično« figo in pustila par skodranih pramenov, da bi uokvirili moj obraz. Ko se je Aubrey še vedno branila, da bi priznala, kako dobro sem bila videti, sem pobrala svojo torbico, ji rekla: »Ni mi mar, kaj ti misliš, ta obleka je bila pravilna odločitev.« in odšla iz svoje sobe, da bi poklicala mamo. »Mama, Aubrey bom kmalu odpeljala na sprehod,« sem ji zaklicala, ona pa je rekla, da se bosta čez 5 minut z očetom odpeljala v službo, ker je prišlo do nujnega primera, in da se bomo videli danes zvečer, če ne, pa najkasneje jutri zjutraj.

Nedolgo potem ko so starši odšli, sem slišala trkanje na vrata. Pred mano je stal Alex, oblečen v kratko karirasto srajco in kavbojke, zraven njega pa je stala majhna punčka svetlo rumenih las, spetih v

dva čopka, sinje modrih oči, oblečena v belo oblekico. Bila je zelo ljubka. »Hej,« sem mu živahno rekla, čeprav so se mi pri tem kolena tresla, srce pa igralo svoj bobnarski solo. Skočil je ob zvoku mojega glasu, kot da bi ga ravnokar zbudila iz transa. »Oprosti,« sem mu rekla, »nisem te hotela prestrašiti.« »Jaz – nneee, saj me nisi,« je zajeceljal. Njegove oči so me preučile od glave do pet v enem hitrem pogledu, se malo obotavljale na mojih prsih in bokih, ampak najdlje na mojem obrazu. »Videti si drugače,« je povedal – in tudi res sem bila, za razliko od trenirke, ki sem jo imela oblečeno prejšnjega dne. Očitno se je zavedal, da nisem vedela, ali je to dobro ali slabo, zato je hitro dodal: »Ne da to ni dobro. Mislim, to je dobro. Ja, no, to je – « Njegova zadrega je postopoma naraščala. Odvrnil je pogled od mene proti svoji sestrici, na katero sva čisto pozabila, in jo z eno roko objel okoli ramen. Nje pa to sploh ni motilo. Gledala je zdaj mene, zdaj njega in se hihitala. Skrila sem nasmeh. Ta fant je bil preveč »luštkan«. Nisem pogosto srečevala sramežljivih fantov. Zmenek današnjega časa od fantov zahteva, da delajo vedno večji spektakel iz sebe, na žalost pa je to mnogim dekletom všeč. Priznam, včasih je to všeč tudi meni. Toda sramežljivi fantje imajo svoj šarm. Kot da bi se prebudil iz kome in se zavedel svoje okolice, je povedal: »Laura, to je Kayla.« Pozdravila sem jo in se ji nasmehnila. »Saj vem, kdo si. Alex ni mogel nehati govoriti o tebi,« je dejala. Pri tem ji je Alex namenil jezen pogled in jo rahlo sunil v rame. »Otroci imajo pa res bujno domišljijo, kajne,« je dejal in pri tem zardel. Kayla ga je grdo pogledala: »Ni res! Imam že 7 let in vem, kaj govorim, in ne domišljam si stvari.« Potem pa je hotela reči še nekaj, ko je iz hiše pridrvela Aubrey in skočila nanjo ter ji privoščila mokro kopel z jezikom. Hitro sem pohitela k njima, da bi pomagala Kayli in oštela Aubrey. Kayla pa se je začela glasno smejati in se igrati z njo. Tako smo odšli v park, kjer je bilo naravnost prečudovito. Nekaj časa smo hodili, nato pa smo se ustavili na igrišču, kjer sta se Kayla in Aubrey začeli igrati, midva z Alexom pa sva se usedla na klopi in ju opazovala. »Čudovito izgledaš,« mi je povedal s pogledom, uprtim v tla. »Hvala, tudi ti nisi slab,« sem mu povedala in pri tem zardela. Potem je segel v žep in iz njega potegnil majhno ptičico, izrezljano iz lesa, z vrtnico v kljunu in mi jo položil v roko. »Vem, da je bil včeraj tvoj rojstni dan. Upam, da ti je všeč. Vem, da ni bog ve kaj, še vedno se učim. Delam kot vajenec v

očetovi mizarški delavnici. To je naš družinski posel.« »Vau, sam si to naredil, a se hecaš, prečudovita je, najlepša hvala,« sem dejala in ga lahko poljubila na obraz. Pri tem je močno zardel in segel v vrečko, ki jo je nosil z seboj, in iz nje potegnil vrtnico z listkom, na katerem je pisalo »VSE NAJBOLJŠE«, in mi jo dal. »Vau, vse to zame, res ni bilo potrebno.« On pa se je samo sklonil in me poljubil na čelo. Hotel mi je nekaj reči, ko je Kayla zaklicala: »Laura, me prideš malo zagugat?« Hitro sva stekla k njej in jo s skupnimi močmi potiskala na gugalnici. Potem sem se z njo spustila po toboganu in samo prosila boga, da ne počti pod najino težo. Alex se je medtem podil za Aubrey, ki je nekemu dedku ukradla kapo. Počasi se je začelo mračiti. Alex in Kayla sta me pospremila domov. Na poti do doma se je Kayla utrudila in do konca poti jo je Alex nesel na ramenih, jaz pa Aubrey, ki je čisto izmučena zaspala v mojih rokah. Uboga Aubrey, sem pomislila, vendar si nisem predstavljala, da ima lahko tako majhno bitje toliko energije. Enako je veljalo tudi za Kaylo. Ustavili smo se pred pragom hiše. Povabila sem ju na čaj in piškotke za Kaylo, vendar sta rekla, da se jima mudi domov. »Kayla bi morala v posteljo,« mi je prišepnil Alex, kar je Kayla slišala in močno protestirala. Potem me je vprašal, če starši ne bi imeli nič proti, pa sem mu pojasnila, da so v službi. Oba pa sta ob pogledu na našo hišo obmolknila. Bila je res ogromna, vendar se meni ni zdela nič posebnega. Ko je prišel čas za slovo, je Kayla skoraj zajokala in pobožala Aubrey, na katero se je zelo navezala, pa tudi Aubrey ni bila preveč vesela ob slovesu. Morala sem jo dobesedno odvléči v hišo. Potem je Kayla stekla k meni in me močno objela, kar me je zelo presenetilo, kajti nikoli nisem imela bratca ali sestrice ali bratranca in sestrične. Vendar sem se hitro odzvala in jo tudi sama objela ter dvignila v naročje. »Laura, moja sestra ima v soboto rojstni dan. Bi lahko prišla, prosim?« Pogledala sem Alexa, ki je navdušeno prikimal, jaz pa sem ga, ko se je šla Kayla posloviti od Aubrey, potihoma vprašala, ali je prepričan, da ne bom v napoto in da njegovi starši ne bodo imeli nič proti. On je rekel, da je prepričan, da ne bodo imeli nič proti, mi dal poljub na čelo, jaz pa njemu svojo telefonsko številko in tako smo se poslovili. To je bil konec popolnega dneva. Čisto izmučena sem odšla v svojo sobo z Aubrey v naročju, pred tem pa sem vrtnico položila v vazo z vodo. Sploh se nisem zavedala, koliko me bolijo noge po tistih čevljih, vendar me to ni preveč motilo. Bolečina je

bila prijetna. Potem sem vsa oblačila vrgla v pranje, se stuširala in se pripravila na novi teden šole. Šele takrat sem se spomnila, da sem cel vikend preživela, ne da bi enkrat samkrat odprla knjigo, zato sem se hitro odpravila delat nalogo. Nalogo sem delala pozno v noč, vmes sem zaspala na mizi, kar seveda ni bilo ravno idealno za moj vrat, ki me je zato peklenško bolel. Na srečo sta oče in mama prišla v zgodnih jutranjih urah in me zbudila, tako da vsaj nisem zamudila šole. Pri pouku nisem mogla ostati zbrana, saj me je glava zelo bolela in komaj sem držala odprte oči. Vem, da je normalno, da veliko šolarjev ne posluša pri pouku, vendar jaz nisem bila taka. Vedno sem sodelovala in pri vsaki temi dodala komentar, če se mi je zdelo potrebno. Sedanje vedenje se je zato mojim profesorjem zdelo nenavadno, pa so me vedno po končani uri vsi spraševali, ali se dobro počutim. Zagotavljal sem jim, da sem v redu, le da sem malce utrujena in da me malo boli glava. Vsa izmučena sem prišla domov in odhitela v svojo sobo, kjer sem se dobesedno vrgla na posteljo in v hipu zaspala. Zbudila me je mama, ko se je zvečer vrnila iz službe, in me vprašala, če sem v redu. Zagotovila sem ji, da sem samo utrujena in da bom jutri kot nova. Vendar mi ni verjela in je rekla, naj jutri ostanem doma in se spočijem. To me je presenetilo, saj nikoli ni bila preveč zaskrbljena za moje zdravje, in če sem ji enkrat rekla, da sem v redu, je samo prikimala in me pustila pri miru. Na neki način sem bila vesela, da jutrišnjega dne ne bom preživela v šoli, ker bom tako imela več časa, da si izmislim izgovor za soboto, saj sem vedela, da me starši zagotovo ne bi pustili oditi na rojstnodnevno zabavo. Zgodaj zjutraj sta me oče in mama zbudila in mi povedala, da sta mi na mizi pustila zajtrk in številke, na katere ju lahko pokličem, če ju bom potrebovala. Potem me je oče ves resen vprašal, od koga sem dobila vrtnico, ki je bila v vazi na okenski polici moje sobe. Zardela sem in mu rekla, da od nikogar. »Sama sebi si kupila vrtnico?« me je vprašal oče z glasom, polnim sočutja. Rekla sem mu, da ja, in to zato, ker imam rada rože. Spet me je pogledal s pogledom, polnim sočutja, in me pustil, da se zazibam nazaj v globok spanec. To je bila prva laž, ki sem jo izrekla očetu ali mami. Dobro, bila je majhna in nepomembna, vendar sem se vseeno počutila krivo. Bila sem jezna nase in na očeta. Ne bi se smela počutiti krivo zaradi česa tako neumnega, pa tudi oče je preveč dvomil o mojih sposobnostih, da bi lahko dobila rožo od nekoga drugega,

razen od sebe. Ta dan je potekal precej mirno. Zbudila sem se ob dvanajstih, kar je bilo zame precej neobičajno, saj sem po navadi vsako jutro vstajala ob šestih, najpozneje pa ob pol desetih ob vikendih in počitnicah. Kot so mi starši obljubili, me je na mizi čakal okusen zajtrk: pecivo iz moje najljubše pekarnice in čaj. Tudi Aubrey ni bila prikrajšana za okusno pojedino, za katero sta se oče in mama tudi potrudila in ji prinesla pasje piškote ter mleko iz ene najboljših trgovin za pse v mestu, Aubrey pa je vse to pojedla v enem zaloga-ju. Neodobravajoče sem jo pogledala in jo oštela, češ da ji lahko postane slabo, če bo tako hitro jedla. Potem sem se učila, kar se mi je kar prileglo po vikendu, v katerem nisem knjige niti enkrat pogledala, Aubrey pa je medtem sita spala v mojem naročju. Nato sem jo odpeljala na sprehod po parku, na katerem se je pošteno umazala, in spotoma odšla v videoteko, kjer sem si sposodila dva videa o vzgoji psov, saj je bila Aubrey potrebna malo discipline. Preostali del dneva pa je bil povsem običajem, razen par nenavadnih klicev od mame in očeta, ki sta poklicala, da bi preverila, kako sem in me vprašala o mojem dnevu. Rekla sem jima, da se počutim precej bolje in da jutri že lahko odidem v šolo. Po nekaj neuspešnih poskusih, v katerih sta me poskušala prepričati o nasprot- nem, sta se vdala in me preostali del dneva pustila pri miru. To njuno vedenje zaskrbljenih staršev me je prestrašilo in mi šlo precej na živce, saj tega nisem bila navajena. Bila sta povsem drugačna, kot da bi moje prave starše z robotovim srcem nadomestila njuna klona z povsem drugačnimi osebnostmi, pravzaprav nekakšna antiklona. Toda v obeh verzijah je šlo za deloholika. »Vsaj nekatere stvari se ne bodo nikoli spremenile,« sem veselo pomislila, vendar nisem vedela, kako zelo sem se motila.

Mama in oče sta zvečer vsa vesela »prišla«, bolje povedano, vdrla v hišo in me vsa vesela poklicala, naj pridem, ker mi morata povedati nekaj pomembnega. Aubrey se je medtem vsa prestrašena skrila pod posteljo in – pošteno povedano – sem se ji v tistem trenutku hotela pridružiti, vendar sem vedela, da nikoli ne smeš bežati pred problemom, temveč se moraš z njim soočiti. Prestrašeno sem prišla po stopnicah k njima in ju z tresočim glasom vprašala: »Je vse v redu?« »Ali je vse v redu?! Vse je naravnost čudovito!« sta v en glas zakričala in mi povedala, da sta ves vikend prosta in da ga bomo

preživel skupaj v toplicah v švicarskih Alpah. No, krasno, nikoli nismo preživljali časa skupaj, ko sem jaz to hotela, zdaj pa sta izbrala najhujši čas za to. Mogoče sta pomislila, da bosta s tem, ko bomo preživel ta vikend skupaj, nadoknadila vse vikende v mojem življenju, ko sta morala delati. »Ljubica, si v redu?« me je z zaskrbljenostjo v glasu vprašala mama, ko sem s široko odprtimi usti buljila v neznanu. »Seveda, da je v redu. Jane, kaj ne vidiš, da je od sreče obnemela!« je ves srečen dejal oče in me stisnil k sebi. »Saj vem ljubica, saj vem, tudi jaz sem presrečen. Kar izjoči se, naj te ne bo strah,« mi je rekel, ko so mi iz razočaranja lile solze po obrazu. V naslednjem trenutku sem oddrvela v sobo in si zaželela, da bi tisti hip umrla. Čez nekaj časa je v sobo prišla moja mama in mi rekla: »Ljubica, vem, da si presenečena, vendar se mi nisi zdela povsem v redu. Si prepričana, da se dobro počutiš? Nič ne skrbi, do sobote ti bo gotovo bolje, če ne, pa imajo v Švici odlične zdravnike. Zelo lepo se bomo imeli, boš videla.« V tistem trenutku se res nisem počutila najbolje. »Da, mama, dobro sem, ne skrbi, vendar ali ne bi raje sama z očetom odšla na počitnice? Zelo veliko sta delala zadnje čase in potrebujeta počitek, jaz vaju bom samo motila, saj potrebujeta malo časa zase, ker dolgo nista bila čisto sama.« Rekla mi je, da naj ne bom smešna in da bomo vsi skupaj odšli na počitnice kot družina. V četrtek sem poskusila z načrtom B. Pristopila sem k očetu in mu rekla: »Oče, moj sošolec Ingeborg, s katerim delam projekt pri biologiji, me je prosil, da bi čez vikend delava, saj morava projekt predstaviti naslednji teden in bo 90% vplival na končni uspeh. Pravzaprav me ni niti prosil, zabičal mi je, da moram ta vikend rezervirati za projekt, kajti če ne bova dobila petice, bo iz mojega življenja naredil pravi pekel. Zato res ne bom mogla iti v Švico, saj razumeš, kajne, očka?« sem mu povedala z najbolj nedolžnim glasom in najbolj prisrčnim pogledom, ki sem ga premogla. »Pokliči ga in mu povej, da ne moreš, ker se še vedno ne počutiš ravno najbolje in da zato s svojimi starši odhajaš na počitnice, ki ti bodo dobro dele. Za projekt pa naj ne skrbi. Zaprošil bom vajino profesorico, da vama da malo več časa. Prepričan sem, da bo razumela,« mi je oče pomirjujoče povedal in mi rekel, naj ga pokličem kar takoj. Če ne bo vse v redu, pa se bo on pogovoril z njim. »Je že v redu oče, saj ni treba, se bova že drugič zmenila,« sem mu rekla, ko pa mi je oče namenil resen pogled in pokazal proti telefon, sem poklicala Alexa in upala, da se ne bo oglasil, vendar

zgodilo se je ravno to.

»Alexander Sage pri telefonu.«

»Hej, Ingeborg, tukaj Lauren.«

Kratka tišina.

»Si mi pravkar rekla Ingeborg?«

»Poglej, ne bo me tukaj ta vikend. Mislim, da sem ujela tisti virus, ki razsaja, in s starši bom odšla v toplice.«

Oče me je za kratek hip pogledal in mi prikimal, jaz pa sem se nasmehnila. Medtem je Alex skušal razbrati smisel iz mojega popolnega nesmisla.

»Uh, Laura ... Mislim, da si poklicala napačno številko.«

»Ne, čisto resno mislim, Ingeborg, zato se ne delaj pametnega. Res ne morem priti! V redu? Ampak ne skrbi. Moj oče naju bo opravičil.«

Mrtva tišina. Končno je Alex vprašal: »Laura, si v redu?«

»Ne, nisem, to sem ti že povedala. Poglej, samo povej profesorici, zakaj nisva mogla pravočasno oddati projekta.«

»Laura, kaj se dogaja – «

»No, sem prepričana, da se boš že česa spomnil,« sem nadaljevala, »vendar res ne morem ta vikend. Poskušala bom priti naslednjič.«

Prekinila sem zvezo in pogledala očeta, pri tem pa odkimavala z glavo » Ja, kot sem si mislila, Ingeborg je bil tam in mi zagotovo ni verjel, vendar se bo zmenil s profesorico, kljub pritoževanju.« »No, vidiš, sem ti rekel, da bo vse v redu,« mi je rekel oče in se mi nasmehnil. Po telefonskem klicu sem vsa razočarana in polna sramu odšla v svojo sobo. Čas je bil za pripravljanje načrta C. »Kaj misliš, mi bo uspelo?« sem vprašala Aubrey, ona pa me je samo pogledala in se utrujena vrgla na mojo posteljo. »Hvala za spodbudo,« sem ji rekla. »Nič mi ne bo pomagalo, da tukaj, kot da bi bila mrtva, ležiš na moji postelji. Hm, 'mrtva'! Aubrey, ti si genij!« sem ji rekla in jo pobožala po glavi. Naslednji dan sem po šoli z Aubrey vadila trik »play dead«, vendar tega ni bila preveč vesela, kajti ni marala biti pri miru. Spodbuda z njenimi najljubšimi priboljški je pomagala, vendar nikakor ni mogla biti pri miru dlje kot pet sekund. »Daj no, Aubrey, to je zelo pomembno,« sem ji neprestano govorila, ona pa se je samo brezskrbno podila po sobi in me prisrčno

pogledala vsakič, ko je naredila napako. Poskušala sem ji tudi s pantomimo pokazati, da če se bo danes izkazala, da bo dobila priboljškov, kolikor bo želela. Seveda tega tudi ni razumela. Poskusila sem tudi, da bi trik izvajala istočasno z njo, toda v trenutku, ko sem se ulegla na tla, je že skakala po meni ali pa me okopala s svojo slino. Ko je bilo vaje konec, sem bila bolj izčrpana kot ona. »No, vsaj potrudila si se,« sem ji rekla in ji dala polno pest priboljškov. Ko sem se zvečer hotela uleči v posteljo in poklicati Alexa, da mu sporočim, da jutri ne bom mogla priti na rojstnodnevno zabavo, je Aubrey od priboljškov in pasje hrane, ki jo je v enem zalogaju pojedla pri večerji, začel boleti trebušček. »No, to te bo izučilo za naslednjič, da ne boš vse hrane pojedla naenkrat.« Naslednji trenutek je v sobo vstopila mama. »Ljubica, je vse v redu? Spat bo treba. Jutri je naporen dan.« »Da, mama, z mano je vse v redu, vendar Aubrey se slabo počuti, jutri bi jo morala odnesti k veterinarju. Vse kaže, da jutri ne bom mogla iti z vama, vendar ne skrbita. Jaz bom ostala z Aubrey in skrbela zanjo, vidva pa pojdita, ne dovolita, da vama tole uniči počitnice,« sem z razočaranjem v glasu rekla mami. »Mislim, da je samo utrujena, Laura. Ne skrbi! Jutri bo kot nova.« »Ja, mogoče pa imaš prav mama, ampak samo poglej jo,« sem ji rekla in pogled usmerila k Aubrey in s prosečimi očmi z usti oblikovala ukaz »play dead«. Kot da bi končno dojela pomen besed, se je Aubrey kot mrtva zgrudila na posteljo. »Ja, mogoče bi jo jutri res morala odpeljati k veterinarju, izlet bomo pa že prestavili,« je žalostno dejala mama. V tistem trenutku sem se počutila res grozno. »Ne, ne, mama! Z očetom sta zadnje čase res zelo veliko delala in zaslužita si počitnice. Ne dovoli, da vama tole pokvari načrte. Kdo ve, kdaj bosta spet imela čas za izlet! Pojdita sama, midve z Aubrey se bova že znašli, kajne, Aubrey?« Ona pa je zalajala v odgovor. »No, dobro, če si res prepričana, da bosta lahko z Aubrey sami ves teden, in si res ne želiš iti, potem je v redu.« »Da, mama, prepričana sem,« sem ji dejala in poskušala skriti veselje v svojem glasu. Potem je mama odšla. »Yes, yes, Aubrey! Uspelo nama je,« sem rekla in jo stisnila k sebi. »Vedela sem, da zmoreš.« Ko je mama zaslišala kričanje v sobi, je prišla preverit, če je vse v redu. Rekla sem ji, da je vse v redu in da je najbrž toliko utrujena, da ima prisluhe, in ji svetovala, naj gre v posteljo. Nedolgo potem sem tudi sama odšla v posteljo in razmišljala o minulem tednu. Kar se je začelo z majhno nedolžno lažjo, se je pretvorilo

v pravo mravljišče in z vsako lažjo me je krivda vse bolj in bolj razžirala od znotraj. Nisem vedela, kdo sploh še sem. Prej si ne bi nikoli upala lagati staršem, vendar vse se bo na koncu izplačalo, saj sem imela dober razlog za vse to, kajne? »Naslednji teden bova imeli hišo samo zase. Kaj praviš, Aubrey? Prima, kajne?« Aubrey pa se je samo obrnila in položila tačko na usta. »Ja, saj imaš prav, Aubrey. Bolje, da sem kar tiho. Dobro se naspi. Jutri naju čaka naporen dan.« V naslednjem trenutku sem utonila v globok spanec.

Nisem spala prav dolgo, saj sta me mama in oče zbudila, da bi se poslovili. Pri tem sta mi povedala, da sta mi v hladilniku pustila hrano za teden dni in da jo moram samo pogreti, kam sta dala hrano za Aubrey, kje so številke za nujne primere, kje ležijo rezervni ključi od hiše, kje sta mi pustila denar, če bom slučajno kaj rabila ... Samo blebetala sta kar naprej in naprej. Pomirila sem ju in jima zagotovila, da mi je vse jasno. Na koncu sta me objela in rekla: »Ponosna sva nate, Laura, in veva, da boš zmogla, samo skrbi naju malo, moraš razumeti, vendar veva, da se lahko zaneseva nate.« To me je presenetilo, saj nikoli nista rekla, da sta ponosna name. »Poglej jo, George, saj je čisto bleda. Morala bi jo pustiti, da se naspi. Adijo, ljubica, lep vikend!« »Ja, srečno pot!« sem jima rekla in odšla nazaj spat. Zbudila sem se nedolgo zatem, saj sem bila preveč razburjena zaradi današnjega dne in delno zato, ker se je Aubrey začela igrati z mojimi lasmi. »Pridi, Aubrey, zajtrk čaka,« sem ji rekla in ni trajalo dolgo, da se je začela poditi do kuhinje. Ko sem že hotela oditi za njo, je zazvonil telefon.

»Laura Smith pri telefonu.«

»Hej, Laura, Alex tukaj. Glede včeraj mislim, da si zgrešila številko. Nič hudega, ampak temu Ingeborgu si omenila, da te ta vikend ne bo tukaj in da greš s starši v toplice, se pravi, da danes ne moreš priti na Kendallino zabavo?«

»O, Alex, glede pogovora ... zelo mi je žal. Ampak vse skupaj je bila potegavščina. Vidiš, s prijateljicami sem igrala »zavrti steklenico« in za izziv sem morala poklicati nekoga in se pretvarjati, da je Ingeborg. Neumno, kajne? Glede zabave pa ... seveda lahko pridem, saj še vedno lahko pridem, kajne?«

»Ja, ja, seveda lahko. Kayla se zelo veseli, da bo videla tebe in tudi Aubrey, seveda. Prišel te bom iskat okrog štirih. Bo takrat v redu?«

»Ja, takrat bo naravnost enkratno! Se že veselim.«

»Ja, jaz tudi. Se vidiva.«

Takrat pa sem se spomnila, da sem ga pozabila vprašati, kaj naj Kendall kupim za rojstni dan, saj nisem vedela niti, koliko je stara. »Hej, Alex, počakaj, –« Prepozno, je že odložil. Odšla sem v kuhinjo in se pridružila Aubrey pri zajtrku. Nato sva odšli v mesto poiskat darilo za Kendall. »Hej, Aubrey, a mogoče veš, kaj imajo rade majhne punčke?« Aubrey je odšla in se vrnila s palico v ustih in mi jo je veselo pokazala. »Ne, Aubrey, to imaš rada ti,« sem ji rekla in jo potrepljala po glavi. Potem sem se zamislila in se poskušala spomniti, kaj sem si jaz želela, ko sem bila majhna. Pri tem sem se spomnila na knjigo s pravljicami, ki mi jo starši nikoli niso hoteli kupiti, čeprav sem si jo vedno želela. Odšla sem v najbližjo knjigarno in kupila knjigo z naslovom »The Golden Book of Fairy Tales« in potem še v trgovino z igračami, kjer sem kupila plišastega psička, ki je bil podoben Aubrey. Ko ga je ona zagledala, je začela glasno lajati. »Mislim, da ji bo zelo všeč,« sem ji rekla. Potem sem hotela kupiti nekaj za Alexa, samo nisem vedela, kaj je njemu všeč, nato pa sem se spomnila, da dela v očetovi delavnici in mu kupila nekaj orodij. »Zagotovo mu bodo kdaj prišla prav,« sem pomislila, na koncu sem zavila še v slaščičarno, kjer sem kupila malo dobrot za vso družino in še nekaj okrasnega papirja. Ko sva prišli domov, sem se lotila zavijanja daril, pri čemer mi je Aubrey močno otežila delo, saj se je zapletla v zanko in se podila okoli z okrasnim papirjem. Ko sva končali, je bila ura že tri, zato sem se odločila, da bom najprej okopala Aubrey. Ko sem končala, sem se na hitro okopala tudi sama. Ostalo mi je še pol ure za odločanje, kaj bom oblekla. Bilo je veliko težje, kot sem si mislila. Nazadnje sem oblekla obleko iz čiste svile s »peščenasto« površino modre barve, lase pa sem spela v francosko kito in obula čevlje Bruno Magli. Pet minut po tem pa je Alex že pozvonil na vratih. »Vau, videti si odlično,« mi je rekel in me močno objel, »in dišiš lepo kot ... gardenije.« »Tuberoze (lat. Polianthes tuberosa),« sem ga avtomatično popravila. »To je Michael od Michaela Korsa.« Počutila sem se trapasto, ker sem govorila takšne neumnosti. Ko sva vstopila v avto, sem ga vprašala: »Kje pa je njena rojstnodnevna zabava? V restavraciji, hotelu ...?« »Ne, pri nas doma.« Joj, na to pa sploh nisem pomislila, saj ko sem jaz bila mlajša, sem odhajala na rojstnodnevne zabave, ki so bile po navadi v

hotelih, vilah ali v restavracijah. »Joj, mogoče pa se nisem oblekla najbolj primerno,« sem rekla in zardela. »Neumnost, prav čudovita si,« je rekel, nato pa sva preostali del vožnje preživela v tišini. Vse kaže, da to njega ni motilo, jaz sem opazovala, kam se peljemo, Aubrey pa je veselo molila glavo skozi okno in uživala v vetru, ki ji je pihal v obraz. Naenkrat je zavil z glavne ceste kot v nekakšno vas. Ustavila sva se pred srčkano majhno hiško, ki je stala zraven majhnega gozdička, pred njo pa je bila mizarska delavnica. Rožnati baloni so bili obešeni na poštnem nabiralniku. »Vau, nikoli nisem bila na čem podobnem,« sem rekla, Alex pa me je samo čudno pogledal. Počutila sem se kot največja trapa. »Zagotovo si bila, ko si bila majhna,« je dejal, medtem ko je parkiral avto. »No, ja,« sem se zlagala »vendar je to drugačna izkušnja pri teh letih«.

Stopila sva k vhodnim vratom in Alex je vstopil, ne da bi potrkal. V trenutku so se štiri majhne svetlolase ženske oblike zaletale v njega, ujele so njegove roke in ga skoraj prekucnile.

»Alex! Alex!«

»Je to zame, je to zame?«

»Tako je spustite, če ne bom poklical pošast,« je rekel Alex in se osvobodil njihovega prijema. Ena od majhnih punčk, svetlih las in velikih modrih oči, kakršne so imele tudi ostale, me je opazila. »Živijo,« je rekla pogumno. »Kdo si ti?« Preden sem lahko odgovorila, se je na ves glas zadrla: »Alex je pripeljal punco!« Alex jo je grdo pogledal. »To je Courtney in ima pet let«. Nato je pokazal na njenega klona: »To je Cassidy, njena dvojčica. Tukaj je Piper. Ima štiri leta in tale –« premolknil je, da bi jo dvignil v naročje, »je Kendall, slavljenka. Kaylo, ki je gotovo nekje tukaj, pa že poznaš. Je preveč civilizirana, da bi me napadla kot ostale.«

Z drugega konca dnevne sobe nas je z Aubrey v naročju opazovala Kayla, pred njo pa so tekali drugi otroci, najbrž gostje. »Tukaj sem, Alex,« se je zadrla. Nato je Alex spustil Kendall, da je odtekla h Kayli takoj, ko je zagledala Aubrey, kar so naredile tudi ostale punčke, razen Courtney, ki se je skoraj takoj vrnila skupaj z odraslim moškim svetlih las. »Vidiš, vidiš?« je rekla majhna punčka. »Povedala sem ti,« je s prstom pokazala name. »Ali morate vedno narediti takšno sceno?« je vprašal moški in na hitro objel Alexa. Videti je bil srečno, vendar izmučeno in takoj sem razumela, zakaj. »Laura, to je moj oče Terry, oče, to je Laura«. Rokovala sva se.

»Dobrodošla v naš kaos, Laura,« mi je rekel Terry, ko sem se spoznala z vsemi. Pogledal je k svojim otrokom in otrokom, ki so tekali po hiši. »Nisem prepričan, če popolnoma razumem, kaj je Alex razmišljal, ko te je pripeljal sem. Nikoli ne boš hotela več priti.« »Vau,« je rekla Kendall, »videti si kot moja barbika«. Zahvalila sem se ji, potem pa sem zaslišala Terryjev glas: »No, družčina, postavimo se v vrsto in začnimo z igrami.« Pričakovala sem, da bo otroška zabava divja, vendar je tisto, kar se je dogajalo to popoldne, presegló vsa moja pričakovanja. Enako so me presenečale Alexove in Terryjeve sposobnosti krotiti in kontrolirati čredo kričečih, skakajočih bitjec, ki jim je uspelo biti v hiši povsod naenkrat. Alex, Terry in njihova sorodnica so jih uspeli z dobro voljo kontrolirati, jaz sem jim pomagala, kolikor sem le mogla, odgovarjala pa sem tudi na vprašanja gostov na zabavi. Tovrstna izkušnja me je osupnila in težko sem si predstavljala, kako bi se jaz soočila s tako odgovornostjo v vsakdanjem življenju. Bilo je enostavno neverjetno. V nekem trenutku je čisto zadihan Terry pristopil do mene in mi dejal: »Vesel sem, da si prišla, Alexa nikoli niso zanimale punce in ni imel časa zanje, saj je preveč skrbel za naših pet majhnih punčk, zato sem vesel, da je našel tebe. Potreben je počitka in uživanja, saj je do zdaj vedno samo skrbel ...« Hotela sem mu povedati, da midva nisva skupaj, vendar je takoj nadaljeval: »Posebno mu je bilo težko, ko mu je umrla mama. Od takrat ga skrbi, da deklice ne bodo imele pravih ženskih izkušenj, ki bi jih lahko doživele samo z mamo. Zato igra tudi vlogo mame in pusti punčkam, da ga ličijo, plete jim lase in z njimi počne ostale reči, ki bi jih namesto njega morala početi mama. Pa tudi meni pomaga v vlogi očeta.« »Moje sožalje, gospod, nisem vedela ... « »Laura, ničesar ti ne sme biti žal. Odkar te je spoznal, se samo smeje, ko govori o tebi, in mislim, da ga še nikoli nisem videl tako srečnega.«

Po igrah je prišla na vrsto torta, po torti pa darila. Ko je Kendall prijela moje darilo, ga je potresla in rekla: »Knjige in še nekaj.« »Vau, njej pa nič ne uide, kajne?« sem rekla in pogledala Kaylo, ki je samo skomignila z rameni. Ko ga je odprla, se je široko nasmehnila, kar me je zelo razveselilo. Ko pa je zagledala plišastega kužka, je stekla do mene in me močno objela ter mi prišepnila na uho: »Hvala.« Ko se je zabava počasi bližala koncu in ko so ostale otroke pobirali starši, da bi jih odpeljali domov, je Kendall zaprosila Alexa, da bere

pravljice iz knjige, ki sem jo prinesla. Tako sem sledila Alexu in Kendall, njunim sestricam in par drugim gostom v dnevno sobo, kjer so postavili več stolov v krog, v sredini pa je sedel Alex s Kendall v naročju. Medtem so drugi starši v kuhinji pomagali pospraviti nered. Alex je bral tako, da so se poslušalci lahko vživeli v zgodbo. Tudi jaz sem imela občutek, da smo vsi sredi dogajanja. Njegov glas je bil ravno prav nežen ali grob, živahen, ko je bilo to potrebno. Včasih, če je glavno vlogo igrala kakšna princesa ali druga ženska, je poskušal oponašati ženski glas, kar mi je bilo zelo smešno, pa tudi ostali so se pošteno nasmejali. Sedla sem v naslonjač, se udobno namestila in bila zadovoljna samo s poslušanjem in gledanjem. Zato sem bila presenečena, ko se je pred menoj pojavila Piperina majhna postavica in se mi splazila v naročje. Najmlajša od vseh deklet je lahko kričala najglasneje, ampak kljub temu je govorila zelo malo. Preučevala me je s svojimi okroglimi očmi in se z zanimanjem dotaknila moje francoske kite. Nato se je privila k meni in poslušala Alexa. Spraševala sem se, če sploh razume, kaj govori. Bila je vsa mehka in topla, dišala je kot vse majhne punčke. Nezavedno sem s prsti šla skozi njene trdne, koruzno rumene, svilnate lase in kmalu sem ji začela plesti kito, podobno moji. Ko je Alex končal zgodbo, je Cassidy opazila, kaj sem počela in rekla: »Jaz sem naslednja.« »Ne, jaz,« je Kendall vneto ukazala. »Jaz sem slavljenska.« Na koncu sem vsem petim punčkam spletla kitke. Ker pa nisem hotela pet svojih kopij, sem izbrala drugačne oblike in stile kitk. Vsem so bile všeč. Alex je medtem nadaljeval z branjem, vendar je občasno pogledal mene in moje rokodelstvo. Aubrey pa je mirno spala v Kaylinem naročju. Ko je prišel čas odhoda, sem se počutila telesno in duševno izčrpano. Enako je veljalo za Aubrey. Poslovala sem se od Alexovega očeta in majhnih punčk, ki so bile na robu joka, vendar so bile že toliko izčrpane, da so odšle spat, toda pred tem sem jim morala zagotoviti, da se bomo še videle. Vsako posebej sem objela in poljubila. Alexu in njegovemu očetu sem še pokazala orodja, ki sem jima skoraj pozabila dati, za kar sta se mi zahvalila in dodala, da res ni bilo potrebno. Potem pa me je Alex odpeljal domov. Na poti domov sva se pogovarjala in smejala današnjim dogodkom. Pospremil me je do vrat. Povabila sem ga na čaj, kar ni bila preveč dobra ideja, saj je bil že zaspan, moral pa je voziti še do doma. Po nekaj zavrnitvah in izgovorih, da je preveč pozno, sem ga le uspela prepričati. Ko

je prestopil prag hiše, je obnemel. Hiša se mu je zdela gromozanska in postal je čisto bled, kot da bi imel antiklavstrofobijo. »Laura, si prepričana, da tvoji starši ne bodo imeli nič proti ...« je zajeceljal. »Seveda, saj so odšli v toplice, ves teden ju ne bo. Zdaj pa pridi, saj ne grizem,« sem mu rekla in ga za rokav potegnila naprej. Usedel se je na stol, jaz pa sem medtem pristavila čaj. Na stol se je usedel tako previdno, kot da bi se bal, da bo pod njegovo težo počil ali pa da je stol začaran in se bo, če se bo usedel nanj, spremenil v žabo. Prikrivala sem smeh in natočila čaj v dve skodelici. Ko sem skodelici prinesla do mize in se še sama usedla, se je bal dotakniti tudi skodelice. »Čaj se ti bo ohladil,« sem ga spomnila, on pa je rekel, da ga to ne moti in da rad pije hladnega. Hotela sem ga spodbuditi k pogovoru, vendar se je neprestano oziral okoli sebe, kot da bi se v skritih kotih skrivala pošast ali pa da v hiši straši. Nekaj časa sva tako sedela v tišini, dokler se ni končno sprostil. Pogovor je nato potekal gladko, kot da se ne bi nič zgodilo. Začelo je deževati, nekaj časa zatem pa tudi grmeti. Ko je ura odbila polnoč, je zmanjkalo elektrike. Ob zvoku ure se je zdrznil. Dejal je, da mora domov, saj je že pozno in se bo oče spraševal, kje je. Pospremila sem ga do vrat, kjer sva na pragu hiše nekaj časa zrla v polno luno in v zvezde, ki jih je bilo na milijone. »Vau, prav lepo je, kot v pravljici,« sem mu rekla, on pa je medtem odsotno strmel v zvezde. »Spomnim se, kako smo z mamó ob polni luni šli na piknik in s teleskopom opazovali zvezde. Čakali smo na zvezdne utrinke in si zaželeli stvari, ki so bile včasih prav neumne. Jaz sem si vedno želel leteti. Vem, da je bila to neumna želja, ampak hotel sem biti svoboden in imeti moč zbežati od problemov in težav, ki so se mi takrat zdele velike. Ko sem vprašal mamó, kaj si je ona zaželela, je rekla, da nič, ker ima vse, kar si želi, prav tukaj ...« je zašepetal in se zazrl v luno. »Veš, kaj, dobila sem zamisel. Kaj praviš na piknik prav zdaj, prinesla bom očetov stari teleskop in ...« Pogledal me je, kot da sem nora. »Daj, no, čisto resno mislim. Tvoj oče gotovo ne bo imel nič proti, jutri pa je tako in tako nedelja. Saj ne bo dolgo trajalo.« Po nekaj trenutkih tišine se mi je nasmehnil in prikimal: »To bi bilo naravnost čudovito,« je rekel, potem pa sva se lotila pripravljanja piknika. Dvorišče pred hišo je veliko, tako da me za prostor ni skrbelo. Naročila sem mu, da najprej očetu pošlje sporočilo, medtem pa sem s podstrešja vzela stari teleskop in iz kuhinje par prigrizkov. Po petih minutah dela je bilo vse

pripravljeno. Na srečo navodil nisva potrebovala, saj je Alex znal sestaviti teleskop in ga namestiti v pravi položaj za opazovanje določenih nebesnih teles. Tako sva ležala na travi in drug drugemu kazala določena ozvezdja, videla sva tudi par zvezdnih utrinkov in vsak si je zaželel svoje skrite želje. Potem sva zakurila ogenj in si pripovedovala strašne zgodbe, dokler ni napočila zora. Ob prvih sončnih žarkih sva se poslovila in naredila načrte za naslednji teden. Preden se je obrnil proti avtomobilu, me je objel, poljubil na čelo in se mi zahvalil. Vrnila sem se v hišo, kjer sem zaspala kar na kavču, saj sem bila preutrujena, da bi odšla do svoje sobe.

Zbudila me je Aubrey. Odrinila sem jo stran in ji rekla, naj me pusti še malo spati. Začela me je grizljati po roki ter skakati po meni, tako da me je končno predramila po neprespani noči. Skupaj sva odšli v kuhinjo, kjer sem pripravila zajtrk zame in za Aubrey, ki so se ji sline cedile do tal. Nato sva odšli na jutranji sprehod, ustavili sva se tudi v parku. Tam sem jo učila nekaj trikov. Ko sva se vrnili domov, sem iz hladilnika vzela pripravljeno kosilo, ki sta mi ga pustila oče in mama za ves teden. Potem sem se ošla malo učiti in prejela klic od mame, ki me je spraševala, kako je Aubrey in kaj sem počela danes. Zvečer sem se stuširala, pripravila torbo in odšla malo prej spat. Tako je potekal približno ves teden, le v šoli sem bila malo bolj odsotna kot po navadi, saj nisem več tako pozorno sledila pouku. Vse to je bila posledica manjše količine učenja, tudi zaradi sprehajanja in discipliniranja Aubrey, dnevnega sanjarjenja o Alexu in o tem, kaj bova počela, ko se bova naslednjič videla. Šola se mi preprosto ni zdela tako pomembna kot prej, saj sem spoznala, da obstajajo tudi druge stvari, ki so pomembne. Pa tudi nisem želela biti taka, kot so bili moji starši: robot. Za mamo in očeta sta bila izobrazba in družbeni položaj najpomembnejša v

življenju. Sicer pa nič ne skrbite! Aubrey je bila na varnem. Medtem ko sem bila jaz v šoli, jo je pazil moj upokojeni sosed Justin Case, ki jo je preprosto oboževal in jo je tudi razvajal, kar mi ni bilo preveč vseč. Gospod Justin Case ima tudi mačko, ki ji je ime Bootsie in ki se z Aubrey odlično razume. V petek sta vsa vesela in spočita v hišo pridrvela mama in oče, ki sta bila polna doživljajev in sta mi kazala slike pokrajine in njiju, kako se zabavata. Bila sem vesela, ko sem ju videla tako srečna in spočita, vendar me je to tudi malce prestrašilo, ker že od mojega rojstva nista bila taka. Pošteno sta si oddahnila, ko sta videla hišo in mene še v enem kosu ter Aubrey, ki se je zdrava kot ribica podila po hiši. Tako sta mi večino časa med večerjo pripovedovala o svojih doživljajih, kar je bilo za nas zelo neobičajno, saj so skoraj vse večerje v mojem življenju potekale v mrtvi tišini. Iz trenutka v trenutek sem se počutila vedno bolj in bolj neprijetno, saj sem se spraševala, kdo sta ta dva človeka in kaj sta naredila z mojimi starši. Rešil me je telefonski klic. Ko sem ga zaslišala, sem dobesedno preletela stopnice.

»Laura pri telefonu.«

»Hej, Laura, tukaj Alex. Hotel sem ti zahvaliti za piknik. Imel sem se čudovito! Hvala ti tudi, ker si prišla na Kendallin rojstni dan. Kendall je rekla, da je to bil najlepši dan v njenem življenju.«

»Tudi jaz sem se imela čudovito. Tvoje sestrice so res angelčki. Pozdravi punčke in očeta v mojem imenu. Kaj pa orodje? So v redu?«

»Orodje je enkratno, res ne bi bilo treba. Sestrice so članice skavtov in jutri gremo prodajat piškote. Bi se nam pridružila? Pomoč bi nam prav prišla in tudi deklice se veselijo, da te bodo spet videle.«

»Ja, to bi bilo res lepo, ampak ne vem, koliko vam bom pomagala. Še nikoli nisem prodajala piškotov ali karkoli drugega.«

»Sem prepričan, da nam boš pomagala. Vsaka pomoč bi nam prišla prav. Zabavno bo in lahko pripelješ s sabo tudi Aubrey.«

»No, prav, če ti tako misliš, ampak jaz mislim, da bo Aubrey pojedla več piškotov, kot jih bomo prodali. Se vidimo jutri, torej?«

»Ja. Sporočil ti bom, kdaj pridemo pote. Punce ti bodo prinesle uniformo, tako da ne skrbi za obleko. Samo preveri, če ti bodo starši dovolili, prav?«

»Ne skrbi! Prepričana sem, da ne bodo imeli nič proti. Se vidimo jutri. Se že veselim.«

»Jaz tudi.«

Potem je prekinil zvezo. Vrnila sem se v kuhinjo, kjer sta me mama in oče čakala z radovednimi pogledi. »Kdo je bil to, spet tisti Ingeborg?« je vprašal oče. »Ja, prav imaš, oče, res je bil on, spet je kompliciral glede projekta, ampak sem mu zagotovila, da imam vse pod kontrolo,« sem mu rekla, ne da bi se mi glas enkrat samkrat zatresel. To me je prestrašilo. Nikoli nisem lagala, ko pa sem to počela, sem vedno bila živčna, mislim, bila sem slaba v tem, zdaj pa sem postala pravi profesionalc. »Mislil sem, da si imela projekt ta teden,« je zmedeno dejal oče. Nenavadno je bilo, da si je zapomnil, saj se pred tem ni mogel spomniti niti, kdaj imam rojstni dan. Bila sem tudi malce jezna nase. Bolje bi morala premisliti stvari, preden jih rečem, vendar sem bila tudi prepričana, da bo pogovor pozabil, kakor je pozabljal veliko stvari, ki so bile zame daleč bolj pomembne od tega pogovora. »Ja, oče, prav imaš, ampak gospa Trout je bila ta teden odsotna in so nalogo predstavili na naslednji teden.« »No, potem je pa vse v redu,« je rekel in nadaljeval z večerjo. Telefonskega pogovora nismo več omenjali do konca dneva. Vesela sem bila, ker so mi starši toliko zaupali in mi verjeli vsako besedo in pri tem niso dvomili o moji iskrenosti. Toda ko sem zvečer odšla v posteljo in premlevala današnje dogodke, se mi je trgalo srce, ko sem pomislila na laži, ki sem jih izrekla staršem in tudi Alexu. Vendar sem vedela, da so bile nujno potrebne, če sem hotela še naprej videvati Alexa. Resnica nikakor ni prišla v poštev, vsaj ne zdaj. Povedala jima bom, ko bo pravi čas za to in prepričana sem, da me bosta razumela, in upala sem, da me bo tudi Alex. Nisem vedela, v kaj sem se spustila, saj sem mislila, da bo veliko lažje, kot pa se je izkazalo. »Samo še malo,« sem zašepetala, »samo še malo in bo prišel konec laži in strahu, samo še malo moram zdržati.« Takrat je v sobo vstopila mama: »Je vse v redu, ljubica? Te je tlačila nočna mora? Je šlo morda za slabe sanje?« je vprašala in me pobožala po glavi. »Ne, saj me ni, mama, velika punca sem že, samo rada te imam. To sem ti hotela reči,« sem ji rekla. Na začetku so jo te besede osupnile, kar je bilo več kot očitno, vendar se je hitro odzvala. »Jaz te imam tudi, ljubica, in oče tudi, čeprav vem, da to včasih pokaževa na malo čuden način. Oprosti, ker preživljava tako malo časa s teboj, vendar vedno misliva nate, ko sva v

službi. Toliko delava, ker hočeva samo najboljše zate in ti dati v življenju priložnost za vse. Ti si najboljše, kar se nama je zgodilo v življenju. Dan, ko si se ti rodila, je bil najsrečnejši dan v najinem življenju, saj to veš, kajne?« Najprej sem samo strmela vanjo. Nisem mogla verjeti besedam, ki so prihajale iz njenih ust. Potem sem ji samo prikimala in zadrževala solze v očeh. »Oprosti, mama, samo utrujena sem. Se vidimo v ponedeljek, kajne?« »Ja, se vidimo v ponedeljek, saj veš, pacienti ne morejo čakati, lep vikend. Oprosti, ker ga ne bomo preživeli skupaj.« »Je že v redu, mama, saj imam tako in tako dosti dela. Lep vikend tudi vama.« Potem sem utonila v globok spanec.

Naslednji dan okoli dveh popoldan so na vrata potrkale Alexove sestrice. Bile so zelo vesele, ker so me videle, in tudi jaz sem se jih razveselila ter vsako posebej močno objela. Povabila sem jih naprej, kjer sem jim postregla s torticami, pecivom in čajem, seveda. Ko jih je Aubrey zagledala, je zdrvela proti njim in vsaki punčki privoščila slinasti tuš. Takoj sem jo okarala, čeprav nobene deklice to ni motilo. Vsaka punčka je bila oblečena v skavtsko uniformo in vsaka je za sabo vlekla voziček, poln piškotov. Bile so prav ljubke, kot da bi jih človek potegnil iz otroške reklame ali risanke. »Kje pa je Alex?« sem jih vprašala. »Oh, moral je najprej opraviti nekaj stvari, kasneje se nam bo pridružil,« je rekla Courtney, ki je bila najpogumnejša, in se pri tem zahihitala. Iz nekega razloga sem pri tem zardela, kar je spravilo vse punčke v smeh. In res, že čez nekaj trenutkov je prišel Alex, oblečen v skavtsko uniformo, vendar za ženske. »Niso imeli moških modelov,« je hitro pojasnil in pri tem postal rdeč kot paradiznik. Jaz sem se zahihitala, njegove sestrice pa so bruhnile v glasen krohot. »Mislil, da si prav čeden. Videti si, kot da bi prišel s Škotske, poda se ti,« sem mu rekla v tolažbo. »Hvala, izvoli,« je rekel in mi dal šopek. »Upam, da so ti všeč.« »Čudovite so,« sem mu rekla in mu pritislila poljub na lice. »Aja, skoraj bi pozabil,« je dejal in mi v naročje dal mojo skavtsko uniformo. Potem sem še njemu postregla s torticami in čajem, nato pa sem odšla v kopalnico in se preoblekla. Ko sem prišla dol po stopnicah, sem zardela in rekla: »Počutim se prav butasto. Mislim, da to ni moj stil,« sem rekla, punčke pa so veselo zaploskale. Alex je samo strmел vame. »Lepa si,« mi je rekel čez nekaj časa in skupaj smo se odpravili po ulicah in prodajali piškote. Alex je imel prav.

Aubrey je s svojo prikupnostjo in triki, ki sem jih jo naučila, zelo pomagala pri prodaji piškotov. Aubrey je pri tem naravnost uživala. Tudi sama je dobila neke vrste uniformo. Punčke so ji prinesle rutico in kapico skavtov, kar ji ni bilo preveč všeč, vendar jo je veliko otrok tega dne crkljalo, dobila pa je tudi veliko priboljškov. Vsi skupaj smo se vrnili domov čisto izčrpani, zato so se sestrice takoj spravile v mojo, mamino in očetovo sobo ter sobo za goste k popoldanskemu počitku, pridružila pa se jim je tudi Aubrey. Medtem sva jaz in Alex v dnevni sobi igrala družabne igre, se pogovarjala in smejala današnjim dogodkom. Tistega dne smo zbrali veliko denarja, ki je seveda šel v dobrodelne namene. Nato smo vsi skupaj odšli v park in se igrali skrivalnice, slepe miši in druge otroške igre, ki so bile zame dokaj nove, saj se jih kot otrok nikoli nisem igrala. Ob sončnem zahodu smo se odpravili domov, kjer smo zakurili ogenj in pekli penice. Z Alexom sva strašila Aubrey in punčke s strašnimi zgodbami o pošastih, ki rade jejo majhne otroke in neubogljive kužke, nakar se je Aubrey zelo prestrašila in skočila po tolažbo v Kaylino naročje. Zvečer smo pogledali film o Mali morski deklici in njenih prijateljih, med katerimi je bil tudi pojoči rak, ki se ga je Aubrey na smrt bala, kar nas je vse spravilo v smeh. Na koncu filma so vse punčke skupaj z Aubrey tavale v deželi sanj. Alex je rekel, da je že pozno in da bi morali domov, zato je predlagal, da vse punčke zbudimo. Jaz sem mu rekla, da to ne bi bilo najbolj pametno, zato sem mu pomagala punčke nositi v avto – vse po vrsti. Pospremila sem ga do avta, kjer sva se poslovila. Preden sem mu pomahala v slovo in se hotela obrniti, me je ustavil. »Hej, Laura, bi kolesarila z mano po livadi in potem bi imeli tudi piknik?« »Ja, seveda, kdaj bi me prišel iskat s sestricami?« »Ne, mislil sem, da bi šla sama.« »Sama!?« sem zajecjlala tako glasno, da sem skoraj prebudila Piper. »Misliš sama, kot jaz in ti, mislim midva, mislim čisto –« sem rekla in pri tem blebetala kot idiot, pa še vedno bolj in bolj sem zardevala. »Ja, natančno tako mislim. Je to problem?« »Problem ... ali je to problem, seveda da ni ... ne bodi smešen ... se vidiva jutri.« »Pridem te iskat okoli šestih, bo to v redu?« »To bi bilo naravnost enkratno.« »Se vidiva jutri!« Odšla sem v hišo. Takoj sem se odpravila v posteljo, saj sem mislila, da bom v trenutku zaspala, vendar seveda ni bilo tako. Misel, da bova z Alexom jutri čisto sama, me je prestrašila in vznemirila. Ko so bile njegove sestrice zraven, je bilo vedno vse sproščeno. Kaj

pa, če se bo to spremenilo, ko bova sama? Kaj če bo med nama vladala neprijetna tišina, ki se je nikakor ne bova mogla znebiti? Kaj če se mu ne bom zdela več zabavna in bo mislil, da sem strašno dolgočasna in zatežena? Mislila sem, da nikoli ne bom mogla zaspati ali da bom umrla v naslednjem trenutku, vendar utrujenost je na koncu zmagala in utonila sem v globok spanec.

Naslednje jutro sem se zbudila okoli petih. Na srečo me je zbudila Aubrey, za kar sem ji bila zelo hvaležna. Takoj sem poklicala soseda Justina Casea in ga prosila, naj pazi na Aubrey. Takoj je privolil. Nato sem pripravila zajtrk zase in za Aubrey, očistila in zloščila svoje kolo in se šla stuširat. Oblekla sem udobne hlače in majico, ki so bile narejene prav za kolesarjenje, obula sem udobne superge, lase pa sem si spela v čop. Komaj končala sem, pa je že pozvonil Alex. Tudi sam je bil oblečen v kolesarsko uniformo. Bil je lep in sončen dan, naravnost fantastičen za kolesarjenje. Pozdravil me je z velikim nasmehom na obrazu in velikim objemom. »Si pripravljena?« me je vprašal. »Sem, ampak bi bila še bolj, če bi vedela, kam greva.« »Temu potem ne bi rekli presenečenje, če bi ti povedal, kajne?« mi je z nasmehom odgovoril. »Sovražim presenečenja,« sem mu povedala, vendar on ni dovolil, da bi ga to potrlo. »To ti bo zagotovo všeč.« »Ne zastavljaj si nerealističnih ciljev,« sem mu rekla, v naslednjem trenutku pa sva bila že na kolesih. On je vozil pred mano in mi povedal, kam in kdaj moram zaviti, jaz pa sem ga samo poslušala in se spraševala, kam greva. Z glavne ceste sva zavila v majhno ulico in iz te v še eno manjšo, potem sva vozila čez neko majhno vas in od tam še naprej, vedno dlje od civilizacije. »Kam pa me pelješ, na konec sveta?« »Ne, nekam, kjer bo še lepše,« je odgovoril in vozil naprej. Potem sem ga vsakih pet minut spraševala: »A sva že tam?« in upala, da bo izgubil potrpljenje in mi povedal, kam se peljeva, vendar je bil odgovor vedno podoben. Včasih je rekel: »Ne še, vendar sva blizu.« ali »Pet minut bližje, kakor pred petimi minutami, ko si vprašala.« To me je spravljalo ob živce. Na koncu sem se odločila, da bom tiho, in samo vozila naprej. Ko sva začela najino popotovanje, sonce še niti vzšlo ni, zdaj pa je pripekalo na vrhu neba. Zato sem seveda razumela, zakaj je hotel, da se dobiva zgodaj zjutraj. Med potjo mi je kazal cvetlice in živali, ki sva jih srečala, in o vsaki povedal nekaj zanimivosti. Bil je kakor nekakšna mini enciklopedija. Po nekaj

urah vožnje sva se končno ustavila sredi polja. Bilo je naravnost čudovito. Trava, ki je bila rumena in se je v soncu bleščala kot zlato, je bila tako mehka kakor puh. Nedaleč stran sva videla majhno družinico jelenov, ki so se veselo pasli, ptički so peli, vse je bilo kakor v pravljici. Nekaj časa sem samo strmela v lepoto, ki me je obkrožala: »Vau, prečudovito je,« je bilo vse, kar sem lahko rekla. »Vidiš, sem vedel, da ti bo všeč,« je ponosno naznanil. »Začetniška sreča,« sem rekla, potem je iz kolesa potegnil košaro, polno dobrot, in velik namizni prt ter ga položil na tla. Usedla sva se in začela s piknikom. Hrana je bila naravnost čudovita. Pogovarjala sva se, smejala, medtem mi je naredil tudi zapestnico iz rož in mi jo zavezal okoli zapestja.

»Mizar, kako pa to? Ne mislim, da je s tem kaj narobe, vendar si se mi vedno zdel kot nekakšen pustolovec ali naravoslovec.«

»Ja, preden je mama umrla, sem hodil v naravoslovno gimnazijo in sanjal sem, da bom lahko prepotoval ves svet. Starši so vlagali denar v moje šolanje. Ko pa je umrla mama, je bilo denarja čedalje manj, dela pa čedalje več, zato sem rekel očetu, naj me izpiše iz šole. Oče tega nikakor ni hotel, vendar ni imel več niti izbire, saj mi šole ni mogel več plačevati. Tako me je zaposlil kot vajenca v svoji delavnici. Bil sem bližje domu, pa sem mu pomagal tudi pri vzgajanju deklet. Vendar ne vem, če to delo opravljam preveč dobro, trudim pa se, da bi dal dekletom izkušnje, ki bi si jih sicer lahko pridobile z mamo. Primer za to so skavti. Mama je namreč nekoč z njimi prodajala piškote, vendar jo še zmeraj pogrešajo in včasih nič ne pomaga. Zato sem vesel, da imajo zdaj tebe, ki si jim kot velika sestra.«

»Ti si čudovit brat in odlično opravljaš vlogo mame. Normalno pa je, da mame ne more nihče nadomestiti, saj veš. Ti si čudovita oseba, občudujem te, zrel si in imaš modrost, ki presega tvoja leta. Vsak, ki ima ob sebi nekoga, kot si ti, bi moral biti srečen. Imaš ogromno srce.«

Objel me je in tako sva nekaj časa ležala v travi. »Kaj pa ti, mlada dama? Zdravnica, pravnica?« mi je zašepetal. »Zdravnica! Oba – oče in mama – se ukvarjata z medicino in tudi mene je ta poklic od nekdanj zanimal, pa tudi če me ne bi, ju ne bi hotela razočarati,« sem mu povedala. »In ju tudi ne boš, verjemi, ampak tudi če te ta poklic po nekaj letih ne bo več zanimal, moraš poslušati svoje srce,« mi

je rekel in poljubil na čelo. »Ja, najbrž imaš prav,« sem mu dejala. »Vem, da imam prav,« je ošabno odgovoril. »Misliš, da vse veš, kajne? A bereš tudi misli?« »Ja, seveda, kaj si pa mislila!« Medtem ko je bil preveč zatopljen v svoje misli, sem odtrgala velik šop trave in mu ga vrgla naravnost v obraz. »Toda tega gotovo nisi pričakoval, kajne?« sem rekla, potem pa je začel tudi on mene obmetavati s travo. Tako sva se nekaj časa podila po travniku, se smejala in obmetavala, vse dokler nisem začutila, da mi je na čelo padla kapljica. »Hej, mislim, da bo začelo deževati, bolje, da se umakneva,« sem ga opozorila. »Ne govori neumnosti! Pogledj v nebo! Sončno je. Tako govoriš samo zato, da bi me zmedla.« Niti ni dokončal povedi, pa se je že ulil dež in nebo je postalo sivo od oblakov. »Vidiš, kaj sem ti rekla!« sem mu rekla in pokazala jezik. »Zdaj pa nismo več tako pametni, kajne?« Potem pa je od nikoder vrgel vame kepo blata. Najprej me je to presenetilo, vendar sem se takoj začela poditi za njim, da bi mu vrnila, ko mi je nenadoma spodrsnilo in padla sem na tla, kolikor sem bila dolga in široka. Močno sem udarila z glavo ob tla. Ko je to videl, se je takoj obrnil in stekel k meni. »Hej, Laura, si v redu?« je zaskrbljeno vprašal in mi podal roko. Prijela sem jo in ga potegnila v blato. Presenečeno me je pogledal in rekel: »To pa ni bilo preveč lepo!« »A biti obmetavan z blatom pa je?« sem mu dejala in se nasmejala. Naenkrat sem začutila bolečino v glavi. »Si dobro, Laura?« me je čisto prestrašeno vprašal. »Ja, samo glava me malce boli.« »Daj, da pogledam,« je rekel in se sklonil nad mano. Naenkrat sem začutila napetost med nama in mravljince tam, kjer so se njegovi prsti dotaknili moje kože. Ko se je tako sklonil, je bil njegov obraz nekaj centimetrov od mojega. Zaprl je oči in najine ustnice so se združile v poljub. Občutek je bil neverjeten in neopisljiv. Vedno sem se spraševala, kakšen bo moj prvi poljub, in skrbela, da bo neroden in da se bo zgodil z napačno osebo. Moj prvi poljub je bil z Alexom in vedela sem, da če bi se poljubila s kom drugim pred tem, ne bi bilo prav. In prepričana sem, da če bi lahko od blizu pogledali moje oči, za temino moje zenice, bi videli ognjemet, ki se je ujema z zvokom v mojih ušesih, in živahno pretakanje moje krvi, ki je v žilah vrelo kot ogenj. V tem trenutku sem se počutila, kot da ne bi imela pljuč. To je bil najlepši poljub v mojem življenju. Želela sem si, da se ne bi nikoli končal, vendar sem potrebovala svoja pljuča. Vedno so govorili, da poljub s prostitutko stane več kot seks. Do zdaj

tega nisem razumela, zdaj pa mi je bilo popolnoma jasno, kot da bi se pravkar zbudila iz sanj. Poljub je tako intimen, ko dve ustnici prideta skupaj in ko dve telesi začneta dihati kot eno, kot da bi se dve duši združili v eno. Bilo je neverjetno. Ko sva se ločila, sva nekaj časa samo drug drugemu gledala oči. Bila sem omamljena, kot da bi bila pijana. Potrebovala sem nekaj časa, preden so moje noge stopile na realna tla. »Mislim, da bi morala nazaj,« sem zašepetala. »Kmalu bo temno.« »Ja, mislim, da imaš prav, pojdiva.« Nekaj časa sva kolesarila v tišini, vsak zatopljen v svoje misli, dež je bil čedalje močnejši, grmenje pa vedno bolj glasno. »Ni več varno kolesariti v takem vremenu. Ustavila se bova v krčmi. Prepričan sem, da je tukaj blizu.« Kolesarila sva in kolesarila, postajalo je temneje in temneje. »Žal mi je, Laura, nikoli te ne bi smel povabiti na kolesarjenje. Bila je neumna ideja. Zaradi mene boš še staknila pljučnico. Več kot očitno je, da tukaj ne bova našla zatočišča,« je čisto potrto dejal Alex. »Hej, nisi ti vedel, da bo takšno vreme, nihče ni to vedel. In imela sem se čudovito in ne bi ničesar spremenila. Zdaj se pa takoj strezni in ne bodi tak pesimist. Prepričana sem, da sva blizu cilja.« Tako sva kolesarila še nekaj časa, dokler nisem zaslišala zvoka, podobnega zvokom kopit. »Alex, rešena sva! Ali slišiš tole? Slišiš? Samo vpiti morava, da naju bo opazil.« »Ja, ampak kdo? Laura, jaz nič ne slišim. Čisto premočena si in utrujena. Gotovo imaš prisluhe.« »Verjemi, Alex, znam ločiti prisluhe od resničnosti, in to zagotovo niso prisluhi. Samo zaupaj mi, prosim.« Tako sva v en glas začela klicati na pomoč. In imela sem prav. Pred nama se je ustavila kočija. »Otroka, kaj pa vidva počneta v takem vremenu? Hitro skočita gor!« Kočija je bila ogromna, pravzaprav ni bila kočija. Bilo je kombiju podobno vozilo, vanj pa je bilo vpreženih 6 konj. Gospod je bil kot nekakšni kmečki Božiček. Ali je mogoče, da se Božiček pojavi spomladi? V kočiji je

bilo dovolj prostora za najini kolesi, znotraj pa je bilo tudi polno sena in ovac. Voznik naju je vprašal, kam naj naju pelje. Povedala sem mu naslov svoje hiše, nato pa sva z Alexom odšla v zadnji del kočije in zaspala v kupu sena.

Zbudila sem se z občutkom jezika in slin na mojem obrazu. »Joj, Aubrey, pusti me spati,« sem zamomljala,« samo še pet minut.« Nato mi je tisto, kar sem mislila, da je Aubrey, začelo gristi lase. »Joj, Aubrey, danes si pa res tečna,« sem ji rekla in s prenagljenim gibom vstala. Pred mano je stala prestrašena ovca, ki se je zapodila na drugi konec kočije. »Hej, je že v redu, ljubica! Nisem te hotela prestrašiti. Res mi je žal,« sem jo ogovorila in pobožala po smrčku. »Vidiš, ti si ena pridna ovčka!« »Čakaj malo, ovčka?!«, sem pomislila. »Ovčka! Kaj ovce delajo tukaj? Kakšne bolne sanje pa so to?« sem se panično spraševala. »Laura, ne skrbi, pomiri se in se spomni včerajšnjih dogodkov,« mi je pomirjujoče dejal Alex. V glavi se mi je zavrtel nekakšen »flashback« – kot v filmih. Ko se mi je prikazal tudi poljub, sem zardela, kar je opazil tudi Alex. »Laura, kaj je narobe? Topla si in čisto rdeča v obraz. Si zbolela?« je zaskrbljeno vprašal. »Ja, bolna od ljubezni,« sem pomislila. »Ne, jaz sem v redu. Pa ti? Kako se ti počutiš?« »Tudi jaz sem dobro.« Odšla sem h kočijažu, ki me je obvestil, da bomo kmalu pri meni doma. Tega sem se najbolj bala. Kaj če bodo starši doma? Kaj bodo rekli, ko bodo izvedeli, da nisem bila doma? Še huje, sem pomislila. Kaj bodo rekli, ko bodo videli Alexa? Do smrti ne bom smela zapustiti hiše, kaj šele videti Alexa. Takoj sem stopila do Alexa in mu razložila nekaj stvari o svojih starših, vendar sem seveda izpustila par »nepomembnih« zadev. »Alex, pozorno me poslušaj! Zdaj boš po vsej verjetnosti spoznal mojo mamo in očeta. Prva stvar, ki jo moraš vedeti, je, da sta zelo staromodna. Druga, da se obnašata kot robota in sta v družbenih odnosih z ljudmi kot vesoljca, tretje in verjetno najpomembnejše pa je: karkoli te vprašata, odgovarjaj odločno. Pri njiju ne obstaja »mogoče«. Počutil se boš, kot da si žaba, onadva pa te pravkar secirata na majhne koščke. Bodi pogumen, saj hitro zavohata strah ...« sem mu govorila z najbolj resnim izrazom in tonom glasu. Alex pa je bil na robu tega, da pade v smeh. »Alex, no, čisto resno mislim...« »Daj, no, Laura, gotovo pretiravaš. Vem, da se starši včasih zdijo čudni, vendar vedno zagotovo poskušata narediti tisto, kar je najboljša zate.« »Saj vem, Alex, vendar te vseeno opozarjam.

Česa takega nisi videl še nikoli v življenju.« On pa je samo zavil z očmi. »Pripravita se, skoraj smo prispele,« nama je oznanil kočijaž in res pred nami je že stala moja hiša.

Predstavljala sem si, da bo tisto, kar se bo zdaj zgodilo, pravi pekel, vendar sem se motila. Bilo je veliko, veliko huje. Komaj sem obrnila kljuko na vratih, sta oče in mama vsa panična pritekla. »Laura, kje si bila?! Ali ne veš, koliko je ura?! Gospod Justin nama je povedal, da se včeraj nisi vrnila domov. Takoj sva prišla domov, skoraj bi naju pobralo od skrbi, a se zavedaš, kaj si naredila?!« je čisto histerično začela vpiti mama.

Oče pa je imel popolnoma drugačne skrbi. Preden sem sploh lahko odgovorila na mamino vprašanje, je začel vpiti tudi on. »Kdo je to?! Je to tisti biološki projekt, s katerim si se ukvarjala s tistim namišljenim Ingeborgom?! Ugani, kako vem. Poklical sem v šolo, da bi se z gospo Trout pomenil o tvojem biološkem projektu in hotel sem govoriti tudi z razredničarko, ker sem od gospe Trout in od tvojih drugih profesorjev izvedel, da ti ocene padajo in tvoja pozornost pri pouku tudi! In ugani, kaj sem izvedel? Biološkega projekta, ki si si ga izmislila, sploh ni, pa tudi tvoj sošolec Ingeborg ne obstaja! Veš, kako se je odzvala tvoja profesorica? Kot da bi padel z lune ali pa je pomislila, da sem na nekakšnih substancah. Kako si lahko lagala, Laura, povej mi, kako?! Misli sem, da sva te z mamom bolje vzgojila, laganje je velik greh v božjih očeh!«

»Mama, pomiri se. Bila sem na kolesarjenju z Alexom,« sem rekla in pokazala z glavo proti Alexu, ki je obstal pri vhodu hiše, kot da bi bil z žebli prikovan v tla, in s steklenim pogledom. »Začelo je deževati in potem grmeti. Nikjer nisva mogla najti zatočišča. Na srečo pa naju je našel prijazen gospod in naju s kočijo pripeljal sem. Prav imaš, ne vem, koliko je ura. V skednju, kjer sva bila, ni bilo ure. In, oče, biološki projekt, o katerem sem ti govorila, je bil res laž, ampak Ingeborg ni bil izmišljen. Bil je moj sošolec na začetku šolskega leta, vendar se je hitro vrnil v Nemčijo. Žal mi je zaradi laganja in zaradi neprijetnosti, ki sem ti jo povzročila z gospo Trout, vendar sem prepričana, da bo kmalu pozabila ...« sem mu rekla z mirnim tonom v glasu.

»Ona morda bo, vendar jaz ne bom nikoli! Kaj si mislila z laganjem, Laura? To ti sploh ni podobno. Zelo si me razočarala.« Nato mi je naenkrat počil film: »Kako ti veš, če mi ni podobno, saj

me ne poznaš! Nikoli me nisi poznal in tudi jaz tebe nisem! Zagotovo niti ne veš, katera je moja najljubša barva.«

»Laura, ljubica, pomiri se, zakaj nama nisi povedala, da boš odšla na kolesarjenje, saj bi ti dovolila,« je pomirjujoče rekla mama. »Zakaj vama nisem povedala? Kako lahko to sploh sprašuješ! Nikoli vaju ni zanimalo nič drugega razen moje šole. Če bi odšla na konec sveta, sploh ne bi vedela, da sem odšla. Delo in ugled sta vama bila vedno pomembnejša od mene. Se spomnita na primer mojega tretjega rojstnega dne? Seveda se ga ne, jaz pa se ga dobro spominjam. O, kako sta mi obljubljala, da bomo šli skupaj v cirkus in imeli doma zabavo. Ali ne vesta, kako sem se tega veselila? In ko je končno napočil moj rojstni dan, me je zbudila moja varuška in mi rekla, da vama je žal, vendar nista mogla priti zaradi službe. Nista se niti toliko potrudila, da bi mi to osebno povedala, ampak je to naredila moja varuška. Pustila sta mi samo veliko barbi graščino z napisom: Oprosti in vse najboljše. Z darili ne bosta mogla kupiti moje sreče in ljubezni, saj si daril nisem niti želela. Vse, kar sem hotela, je bilo, da bi rojstni dan preživeli skupaj. Takšna zgodba se je ponavljala vsak moj rojstni dan, vsako šolsko prireditev ali karkoli drugega. Vedno je bila razlog služba.« Nekaj časa sta oče in mama samo zrla vame s steklenimi pogledi, ki so se hitro spremenili v prizadete. Hitro sta se zresnila, potem pa je moj oče stopil do Alexa, kot da se je sedaj šele zavedel, da je sploh tam.

»Kdo si pa ti? Ingeborg?« je vprašal moj oče.

»Ne, gospod, jaz sem Alexander Sage,« je odločno spregovoril Alex, potem pa mu je segel v roko.

»Gospod Alexander Sage, kaj je Laura vam? Sošolka?«

»Ne, gospod, ona je moja prijateljica.«

»Prijateljica, a tako? Lepo torej. Kdaj in kje sta se spoznala?«

»Na jutro njenega 16. rojstnega dne, gospod, v čajnici.«

»V čajnici!? No, zdaj mi je jasno! Laura ima rada čaj. Oprostite, Alexander, zdi se mi, da sem vas že nekje srečal. Ste vi bili natakari tistega večera, ko smo prišli v restavracijo, da bi praznovali hčerini rojstni dan?«

»Tako je, gospod, to sem bil jaz.«

»In počnete kaj drugega razen tega, da ste natakar?«

»Ja, gospod, jaz sem – « je hotel povedati Alex. »On je arhitekt, oče, mislim, šola se za arhitekta,« sem vskočila v besedo. Alex mi je namenil samo hiter jezen in prizadet pogled.

»A, arhitekt! To je pa lepo. Sem se že ustrašil, da boš rekel, da si samo natakar. Koliko si pa star, Alexander?«

»Star sem 17, gospod.«

»17, o, lepa leta! Spomnim se, ko sem bil jaz star 17, in vem, kakšne neumnosti lahko počnejo fantje, ki so stari 17. Saj ti ne počneš neumnosti, kajne, Alexander?«

»Seveda, da ne, gospod.«

»Bravo, Alexander! Sem vedel, da si priden poba. Veš, dobro lahko preberem ljudi in v tebi ne vidim nič slabega. Zato bom prijazen do tebe in lahko sva prijateljja, toda če ga boš kaj polomil, se bo to spremenilo. Si me razumel Alexander? Je vse jasno?«

»Kristalno jasno, gospod.« »Vedel sem, da si pameten, Alex, in da boš razumel. Saj te lahko kličem Alex, kajne? Za zdaj sva prijateljja, mar ni tako?«

»Ja, gospod,« je rekel Alex.

»Dovolj že s tem 'gospod'. Počutim se star-ega. Kar George mi reci. No Alex, zdaj ko sva na prijateljskem nivoju in vidim, da sta tudi z mojo hčerko prijateljja, bi te rad vprašal, od kdaj to vajino prijateljstvo traja. Mislim, kdaj sta se zadnjič videla, razen danes seveda?«

»Videla sva se prejšnjo soboto in videvava se skoraj vsako soboto od njenega rojstnega dne gos ... mislim, George.«

»No, lepo, Alex. Torej tudi tisto soboto pred štirinajstimi dnevi, ko sem bil z ženo v toplicah?«

»Tako je, gospod, tudi takrat,« mu je odgovoril Alex. Potem se je očetov pogled obrnil proti meni. »Laura, je bil pes sploh bolan? Ali si ga sploh peljala k veterinarju?«

»Ne, oče, Aubrey ni bila bolna, vendar trebuh jo je bolel, najbrž od preveč piškotov in hrane, ki jo je pojedla. Ne, nisem je peljala k veterinarju.« Oče mi je namenil smrtonosni pogled in se obrnil nazaj k Alexu s popolnoma spremenjenim izrazom.

»Piškoti, hecna stvar, kajne? Alex, kaj ti misliš o laganju? Ali obstaja izgovor za tako dejanje?«

»Ne, gospod, lagati je napačno in tega se nikoli ne sme početi.«

»Jane, vidiš! Kaj sem rekel! Mar ni pameten?« se je obrnil za trenutek k moji mami, potem pa takoj nazaj k Alexu. »Alex, še nekaj mi povej. Kaj sta počela takrat, ko sta se videla?«

Alexu sem namenila pogled, kot da prosim, naj ne pove vsega, vendar ga je to še bolj spodbudilo k odgovoru. »Prvi vikend po čajnici sva odšla v park z mojo mlajšo sestro, potem je Laura prišla na obisk k meni na rojstni dan moje druge sestrice, nato pa smo en dan skupaj prodajali piškote in včeraj sva odšla na kolesarjenje.«

»Čakaj malo, prodajala sta piškote z nekakšno travo?« je radovedno vprašal oče. »Nikakor ne, gospod, mislim, George, čokoladne, v dobrodelne namene.«

»A, v dobrodelne namene, kako sem trapast. Hvala ti, Alex, za iskrene odgovore. Lahko uporabiš najin telefon in pokličeš starše, da pridejo pote.«

Tisto, kar sem pravkar doživela, je bil pekel v svoji pravi obliki. Mislila sem, da bosta zdaj nadaljevala s karanjem in dajanjem lekcij tudi meni, vendar sta me samo jezno pogledala in v popolnoma mrtvem tonu, ki je bil res podoben robotskemu, dejala:

»Laura, za tvoje laganje in početje za najinim hrbtom bodo posledice, vendar ne bodo takšne, kot si misliš. Rekla si nama, da sva brezčutna robota, ki ju zanimata samo služba in družbeni položaj ter se pogovarjava samo o tvoji izobrazbi. Od zdaj naprej bova res takšna. Vendar ne skrbi! Bog odpušča in tudi midva z mamo sva ti pripravljena odpustiti tale tvoj izpad. Toda držati se boš morala najinih pravil, če ne, vse to odpade. Prvič: od zdaj naprej ti je dovoljeno iti samo v šolo in nikamor drugam. Nič ne skrbi za sprehajanje Aubrey! Ko jo boš sprehajala, bo zraven gospod Justin, ki bo poskrbel, da ne boš počela nobenih neumnosti. Morala se boš bolj potruditi v šoli in nadoknaditi izgubljeno pri predmetih, pri katerih si spodrsnila. Zdaj pa še zadnje in najpomembnejše: ne boš se smela več videvati z Alexom, ne boš ga smela več slišati, govoriti o njem ali karkoli drugega, povezanega z Alexom, ne pride v poštev. Obnašala se boš, kot da ga nikoli nisi spoznala, in sčasoma ga boš tudi pozabila. Verjemi mi. Od jutri naprej, torej. Zdaj pa bodi pridna punca, za katero sva te z mamo imela, in pojdi v svojo sobo.«

Ko sem se že pripravljala, da bi šla v sobo, sem zagledala Alexa, kako se potrto odpravlja skozi hišna vrata naravnost na dež. Stekla sem za njim. »Laura, takoj se vrni!« sta vpila za mano mama in oče, vendar ju sploh nisem slišala. Zdaj mi je bil najpomembnejši Alex in moja želja, da mi odpusti. »Alex, počakaj!« sem vpila za njim, vendar brez uspeha. Samo hodil je naprej, ne da bi se enkrat samkrat ozrl nazaj. Ko sem ga dohitela, sem ga prijela za roko in ga obrnila proti sebi. »Alex, žal mi je. Vem, da si jezen, vendar prosim, prisluhni mi,« sem rekla proseče, medtem ko so mi solze lile po obrazu. »Zakaj bi ti? Saj sploh ne vem, če te poznam in ali je to bila vse skupaj ena sama laž,« je rekel, ne da bi me enkrat samkrat pogledal v oči. »Seveda me poznaš! Pretvarjala sem se pred drugimi in poskušala biti tisto, kar oni hočejo, ko pa sem s tabo, sem vedno takšna, kot sem.«

»Kako naj ti verjamem, Laura? Svojim staršem si lagala o meni, nista vedela niti, da obstajam!!!«

»Saj si videl, kakšna sta. Če bi jima povedala o tebi, mi sploh ne bi pustila, da te vidim, kaj šele, da grem k tebi domov!«

»Ja, Laura, priznam, da sta malce nenavadna, vendar lagati jima nikakor ni bilo treba. Sčasoma bi se sprijaznila, verjemi mi. Tudi če se tebi ne zdi tako, jaz v njunih očeh vidim, da te imata rada. To je bilo očitno takoj, ko sem ju zagledal. Ko sem ju spoznal, pa si tudi ti lagala o tem, kdo sem. Arhitekt! Laura, resno? To je tako, kot če bi rekla, da je tisti gospod, ki pobira slonje iztrebke v cirkusu, v šovbiznisu. Jaz sem mizar, Laura, in sem zadovoljen s tem. Kaj pa ti? Se me sramuješ zaradi tega? Bi raje videla, da sem arhitekt? Resno, Laura, nisem mislil, da si tako površna oseba in da ti denar pomeni največ na svetu.«

»Saj mi ne, Alex, in ne sramujem se te, rada imam, da si mizar. In čudovite stvari izdeluješ, vendar rekla sem ti, kakšna so moji starši - staromodni in strogi, zato nikoli ne bi dovolili, da sem z mizarjem. Zdaj je tako in tako vseeno, saj sta mi prepovedala, da te videvam, vendar ne skrbi, rešila se bom tega in potem bova skupaj.«

»Ne vem, če bi hotel, da se še vidiva, Laura. Ne moreva biti bolj različna. Najbrž imajo tvoji starši prav. Bolje, da gre vsak svojo pot. Zdi se, da nama enostavno ni usojeno. Žal mi je, vendar je mogoče tako tudi najboljše.«

»Kaj – kaj hočeš reči, Alex?«

»Mislim, da je to zbogom, Laura. Želim ti lepo življenje in upam, da se ne bova nikoli več srečala. Tako bi bilo najboljše za oba.«

»Ne, kako lahko rečeš kaj takega! Rada te imam in sem namenjena samo tebi in nikomur drugemu. Ne bom srečna, če bom s komerkoli drugim, razen s teboj.«

Vendar bilo je prepozno. Alexa ni bilo več. Izginil je nekje med nevihto. Vsa potrta sem se vrnila v hišo in takoj stekla v svojo sobo, kjer sem se zaklenila in vrgla na posteljo ter nekaj časa samo jokala. Bes, ki sem ga tako dolgo držala v sebi, je prišel na plan te nevihtne noči in dobro mi je del. Potem sem se nenadoma zavedla majhne bede kepice, ki se je drgnila ob moje noge in me lizala po obrazu. Aubrey mi je vedno stala ob strani in me nikoli ni obsojala. »Vedela sem, da se lahko zanesem nate in da me ne boš nikoli pustila na cedilu,« sem ji rekla in jo pobožala po dlaki, mehki kot puh. Potem pa sem naprej jokala in v solzah zaspala. Naslednjih nekaj dni sem samo sedela v sobi, nič nisem jedla, pila sem vodo, ki sem jo vedno hranila za rezervo v svoji sobi ter se, kakor pravijo, smilila sama sebi. Bila sem kot nekakšen zombi. Kadar sem šla iz sobe, sem se držala pravil, ki so mi jih postavili starši. Hodila sem naravnost v šolo in nato takoj domov. Oče in mama pa sta se obnašala kot dan pred mojim šestnajstim rojstnim dnevom, se pravi, kakor da se to ni nikoli zgodilo.

Bila sem kot zombi, ki je živel samo še za šolo. Toda po nekaj dneh mi je naenkrat v glavi naredilo samo »klik«, in kot da bi se prebudila iz sanj, sem se na tisto deževno jutro zbudila in odločila, da bom svoje življenje spravila na pravi tir. Naenkrat sem bila sita tega, da sem se pretvarjala in bila nekdo drug, ne pa jaz. Zbala sem se, da počasi postajam mala kopija svojih staršev. Robot, ki živi za kariero. Bilo je sobotno jutro in ob tisti uri bi morala z gospodom Justinom oditi na sprehod z Aubrey. Pred tem sem se odločila poklicati starše, ker sem pomislila, da si zaslužijo vsaj izvedeti za mojo revolucijo, preden sem jo izpeljala, kajne? Najprej se mi je oglasila mama. Nisem čakala niti, da me pozdravi, samo jasno in glasno sem ji povedala: »Mama, na dan, ko sta mi z očetom postavila ultimat, sem vama izrekla eno laž. Alex ni arhitekt, Alex je mizar in jaz ga ljubim prav takšnega, kakršen je, in če ti to ni prav, me ne zanima. Preprosto se boš morala sprijazniti s tem.«

Vendar na drugi strani ni bila moja mama. Zaslišala sem besede: »Laura, ni bilo lepo, da si lagala svojim staršem, vendar lepo je, da imaš rada tistega fanta, in upam, da ti bo uspelo.« »Oprostite, gospod Case, ste to vi?« »Ne, tvoj dedek! Kdo pa drug? Zdaj me pa pozorno poslušaj! Pazil bom na Aubrey, medtem ko boš šla ti opraviti svojo nalogo. Staršem ne bom rekel niti besedice, ne skrbi, grozno mi je bilo videti te tako potrto. Zdaj pa pojdi! Časa ni veliko.« »Hvala, gospod Case, ne veste, koliko mi to pomeni! Pa lep dan vam želim.« Potem sem odložila slušalko. Okej, to je bilo čudno. Takoj sem zares poklicala svoje starše in jim oznanila svojo revolucijo, nato pa hitro prekinila pogovor. Odločila sem se, da se bom z njimi ukvarjala pozneje. Nato sem odšla do garaže, vzela svoje kolo in se odpeljala. Ustavila sem se v cvetličarni, kjer sem kupila rože, in še v trgovini, kjer sem kupila novo obleko in se kar tam preoblekla, potem pa sem drvela naprej proti Alexovi hiši. Začelo je deževati. Super! Zakaj se to vedno dogaja v napačnem trenutku? Naslednji trenutek pa sem stala pred vhodnimi vrati in trkala vedno močnejše in močnejše. »Laura, kje gori?« me je vprašal gospod Terry, potem pa je nadaljeval: »Slišal sem za prepir z Alexom, zelo mi je žal, še vedno ima strto srce.« »Ja, vem, gospod Terry, meni je tudi žal, zato sem prišla popraviti napako, ki sem jo naredila. Kje je Alex?«

»Na žalost ga ni tukaj, Laura. S sestricami je odšel v park.«

»V park? Super, pa gremo nazaj! Nasvidenje, gospod Terry,« sem rekla in odkolesarila proti parku, kakor hitro sem le mogla. V parku sem zagledala Alexa in njegove sestrice, ki so sedeli pod drevesi na klopcah in se skrivali pred dežjem.« »Alex, Alex! Pogledaj me, žal mi je!« sem klicala skozi dež, ker pa sem zraven tudi mahala z rokami, sem izgubila nadzor na kolesom in padla naravnost v blato – spet. Takoj so pridrveli k meni. »Hej, Laura, si v redu?« je zaskrbljeno rekel Alex. »Šment, to se mi pa pogosto dogaja! Ja, jaz sem v redu, Alex, vendar moje srce ni. Moraš mi prisluhniti, prosim.« Nekaj časa me je samo gledal in na koncu zavzdihnil: »Okej, dam tri minute.« »Okej, glej, Alex, staršem sem povedala, da si mizar in da mi je vseeno, kaj onadva mislita, ker je meni všeč, da si mizar, in te ljubim prav takšnega, kot si. Lahko bi bil tudi tisti gospod, ki pobira iztrebke v cirkusu, meni je vseeno. Bilo bi mi vseeno tudi, če bil kirurg,

študent prava, kar koli že, zame to ni pomembno. Meni je najpomembnejše, da si ti srečen, ker jaz ljubim tebe in nikogar drugega. Kar pa se tiče mojih staršev – če me imajo radi, kakor ti trdiš, da me imajo, potem se bodo že sprijaznili s tem, sčasoma ...«

Potem se je oglasila Courtney: »Bi jo poljubil že enkrat?« Alex ji je najprej namenil jezen pogled, nato pa se je obrnil proti meni in mi rekel: »Ljubim te.« in me poljubil, s poljubom, ki je bil še boljši kot prvi. Pravzaprav ni bil boljši, bil je drugačen. Prvi poljub je bil zelo nežen in mehak, drugi pa je bil bolj strasten. V ozadju so se slišale kapljice dežja in vzkliki punčk, ki so vzklikale: »Eeehhh, ogabno, raje si najemita sobo!« Toda meni je bilo popolnoma vseeno, kajti bil je drugi najlepši dan v mojem življenju.

Ko sem prišla domov, sem se prepričala, da starši sploh nista bili vesela kršitve pravil, kar sem tudi pričakovala. Nekaj časa je sledilo obdobje molka, saj niso hoteli govoriti z mano, čez nekaj časa pa sem tudi jaz prenehala govoriti z njimi. Po nekaj

mesecih borbe sta oče in mama končno malce popustila. Stanje je bilo približno enako, kot je bilo dan pred mojim šestnajstim rojstnim dnevom. Spoznala sem, da se bosta na koncu mogoče le navadila na dejstvo, da jaz in Alex hodiva. Pa saj se bosta tudi morala, ker jima ne preostane nič drugega. Mislim tudi, da sta že spoznala, da Alex ni tako slab fant, kot sta mislila. Zdaj sem stara že 16 let in 364 dni. Jutri je moj rojstni dan, kar pomeni, da je minilo že leto dni, odkar sva se z Alexom spoznala. Danes sem se ozrla nazaj in se spomnila jutra svojega 16. rojstnega dne, ki je moje življenje spremenil za vedno. Nenehno se mi dozdeva, da so mogoče imele nekaj pri tem svečke, saj je prav od takrat, odkar sem jih upihnila, moje življenje vsekar drugačno. Toda takoj se ustavim in si rečem, da sem malce trapasta, sama sebi dopovedujem, da se moram zresniti, saj takih stvari, kot je čarovnija, enostavno ni. Vseeno pa se le sprašujem, kaj se bo zgodilo jutri, ko bom spet pihala vanje.

Andrea Savić

SREČA

Sreča ima pomen za vsakega drugače.

Za nekoga je to denar ali najnovejše igrače.

Vendar dolgotrajna sreča ne leži v materialnih stvareh, srečo lahko najdemo v vsakdanjih rečeh.

Človek srečo najde v majhnih stvareh, to ni težko in ni treba napeti oči.

Sreča človeka obkroža z vseh strani.

Danes mi morda ne verjameš in se ti sliši prav smešno.

Kako je to mogoče?

No, skupaj jo poiščiva, da ti ne bo nadležno!

Najprej poglej okoli sebe, vidiš, da nisi sam. Kaj pa jaz?

Srečna sem lahko, ker družbo imam.

*Srečo vedno najdem v naravi:
v visokih drevesih, v ptičjem petju,
v pisanem spomladanskem cvetju*

*Sreča me čaka, tudi ko mislim, da je tam ni,
saj da bi jo videla, ne potrebujem oči.
Le stvari moram vedno gledati s svetle strani.*

*Zdaj lahko tej pesmi konec naredim:
najbolj sem srečna, ker lahko živim.*

Andrea Savić

TELEČJA PEČENKA

Gospod Bitič srednjih let je bil,
osamljen, nedružaben, se za ta svet ni rodil.
Sam na svetu komaj je živel,
a vendar za telečjo pečenko apetit je imel.

Vsak večer ob šestih se je na večerjo mudil,
tam pri Zeleniku je jedel in pil,
vedno je bil točen, ni zamudil.

Hranjenje zanj je bil obred,
z vsakim grižljajem je bil bolj prevzet,
telečja pečenko mu je najljubša jed.

Vse to spremeni en usodni dan:
ko vidi kuharico, se takoj obrne stran.
Ni mogel verjeti, kaj je videl z očmi,
kako nagnusna ženska pripravlja jedi.

Njegovo življenje je to povsem spremenilo,
od telečje pečenke se mu je srce odtujilo,
vendar od nje se nikoli ni poslovilo.

Vse je bil pripravljen storiti, tudi kuhal je sam,
brez nje ne bi mogel živeti niti en dan.
Ker dober kuhar ni bil, se je odločil, da se bo poročil,
da bi svojo pečenko nazaj dobil.

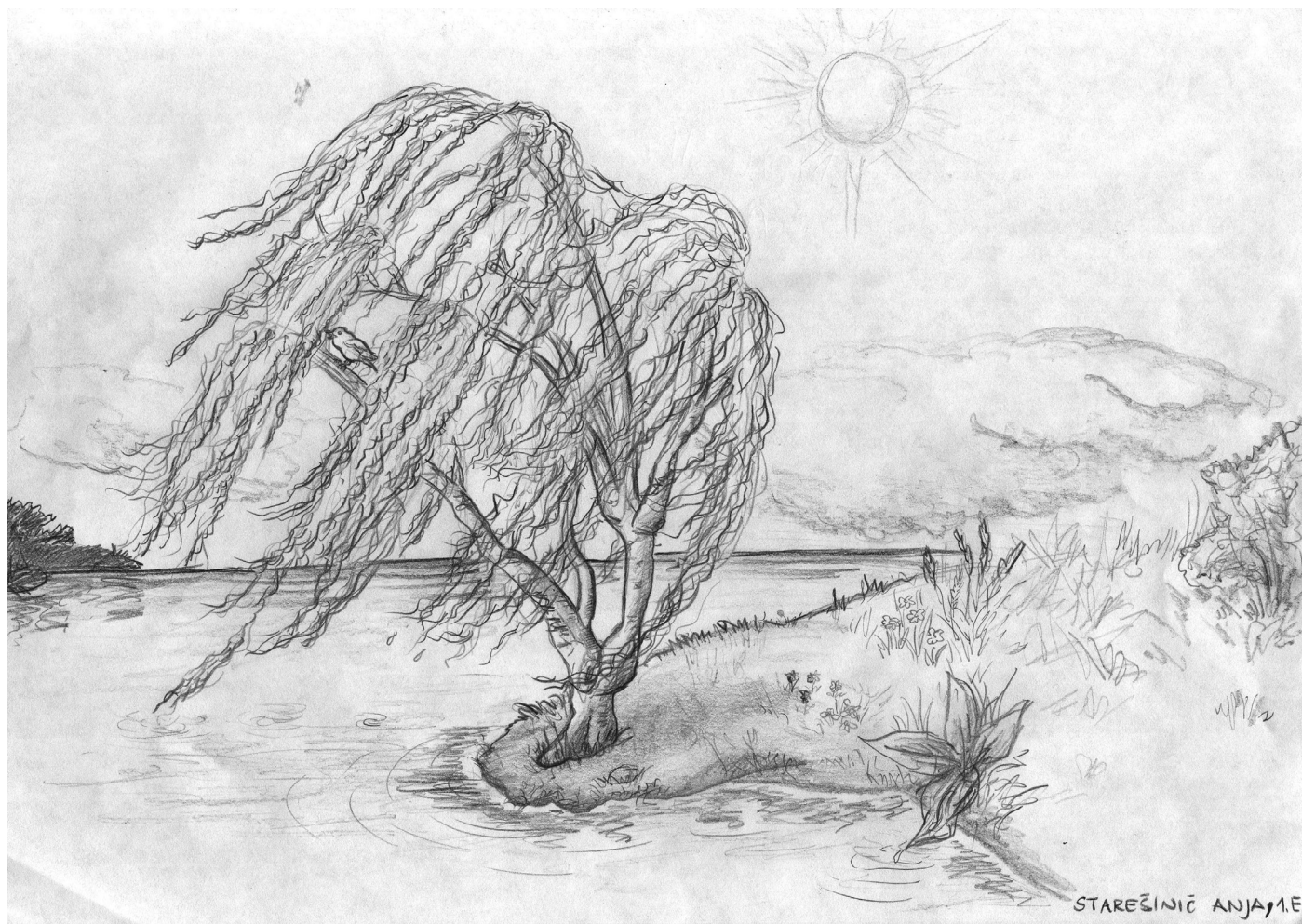
Pokojnino je imel malo, a mu ni bilo mar,
nobenega problema ni predstavljal denar.
Ljudje so vedeli, da se ta revščine ni bal,
saj je veliko vsoto denarja podedoval.

Zraven žensk je bil nespreten,
jih ni znal ogovoriti,

zato je vedel, da brez pomoči se ne bo mogel oženiti.
Mesarjevo ženo prosi en dan,
da živahno služkinjo vpraša za stvar.
Služkinja ji reče, da se poročila ne bo,
da ga ne vzame za nobeno zlato.

Sliši Bitič, da ga za moža ne bo vzela,
od razburjenja kap ga je zadela.
Zdravniki ugotovijo, da od vseh možnih stresov
njegova smrt je posledica duševnih pretresov.

Andrea Savić

VRBA ŽALUJKA

*Vrba žalujka, zakaj se jokaš ves dan, če veš, da solze so zaman?
Ali zato, ker zapustil te je en dan, ker odšel je daleč stran?
Na tvojih vejah bi se zibal in svet okoli tebe bi odkrival,
v tvoji senci zavetje bi našel pred dnevom, ki je bil vroč in strašen.*

*Njegov smeh v vetru ti odmeva,
zato ne slišiš ptice, ki na veji veselo pesmico ti prepeva.
Samo poglej sonce, ki veselje izžareva in veseli se novega dneva.*

*Vrba žalujka, preženi solze, kaj ne vidiš cvetlic, ki so pisane in roze?
Čeprav misliš, da usoda vaju za vedno je ločila in ti večno nesrečo povzročila,
jaz vem eno stvar, ki te bo zagotovo pomirila: Čeprav mogoče nikoli več ne bo v tvoji bližini stal,
jaz vem, da bo v tvojem srcu za vedno ostal.*

Andrea Savić

Šumenje valov,
poletje se poslavlja –
osamljen čoln.

Lea Janežič

Svetleče zvezde,
lunin odsev v reki –
črnina noči.

Lea Janežič

Makov cvet cveti,
veter ga ziblje sem, tja –
deklica joka.

Manja Kocbek

Človek se rodi,
trata razgrne zemljo,
teloh zacveti.

Manja Kocbek

Poletno jutro,
kaplje rose na travi
in topel vetrič.

Urška Kržič

HODIM PO POTI

Hodim po poti,
vrtim se v krogu,
ne zatekam se k Bogu,
obzorju naproti.

Hodim po poti,
cilj se odmika,
tek me ne mika,
večni popotnik.

Hodim po poti,
minila je bolečina,
neskončnost je količina,
življenje je krog, ni dramski trikotnik.

Matic Erdani, maturant 2013

DANES

Kot poletno sonce tonejo za gore,
V brezupu čakajo na konec te more.
Že pred mnogimi leti pozabili nazore,
Od zore do mraka, od mraka do zore,
Vsak dan jim je isti, odet v sive odmore.

Kje je mladi veter, ki razgrinja zastore?
Kje mlada moč, ki dviga se v gore?
Kot meglica lebdi, ujeta v težke zavore ...
Pa se vprašam – bo kdaj konec te more?
Ne, si le ovca, ki brez denarja ne more.

Martin Grad

BREZVEZNIK

*Pusta sedanjost v srce te zadane,
pusta sedanjost, ki tebe ne gane.
Ko tvojo ljubezen vrvež odplakne,
tebe ta hlad se sploh ne dotakne.*

*Mar res te nič več ne zanima
ali le sneg, ko odšla je zdaj zima?
Saj misliš na punco iz Ljubljane,
a tebe ne njo niti malo ne gane.*

*Udobno sediš in čakaš pomladi,
izrabljaš izgovor »Saj smo še mladi«.
Mladi smo še, a kaj, ko to mine,
kje boš takrat iskal lepe spomine?*

Martin Grad

V 2. letniku so dijaki v okviru medpredmetnega povezovanja biologije in slovenščine v ljubljanskem živalskem vrtu z biološkega vidika preučevali panterja, nato pa so ob Rilkejevi pesmi Panter razmišljali o simbolnih razsežnostih te živali v literaturi.

Živali so pogost motiv v vseh vrstah umetnosti. Ljudje se z njimi z lahkoto poistovetijo in tako umetniki radi uprizarjajo živali za prikazovanje čustev in občutij.

Ena takih tem je tudi ujetost. Ujetost živali v kletki. Ujetost človeka. Eno in isto v Rilkejevi pesmi Panter. Skozi panterjeve oči povečuje občutek ujetosti, vdanosti v usodo, obupanosti ... To je pač tudi nekaj, s čimer se, sicer navidezno svobodni, sodobni človek srečuje v svojih najtemnejših trenutkih. Zaprtost v kletki je enako zaprtosti med družbena pravila in norme.

Panter ne more vplivati na svojo zaprtost med štiri stene in od tod tudi obupanost. Človek, za voljo pripadnosti in lagodnega življenja v družbi drugih ljudi, mora sprejeti in se prilagoditi zahtevam družbe, četudi mu niso po godu. Živi pod krinko zadovoljstva, čeprav je njegov svet prav tako le malo večja kletka in njenih drogov sploh ne odkrije.

Takih motivov, kot je ujetost živali, je v umetnosti še veliko, kajti vprašanja o življenju in njegovem smislu nikoli ne zastarajo. Naj bo človek še tako razvit, inteligenten, civiliziran – na koncu je vseeno žival. Zanimanje tega pa nič ne pomaga.

Pia Plotajs

Beseda kletka mi sprva porodi misel na klet. Temno, prazno, grozljivo klet, osamljeno, brez upanja za uvid sončne svetlobe. Kletka, lahko iz rešetk, lahko popolnoma zaprta, v vsakem primeru pomeni nekaj podobnega, svet, ki si ga želim živeti, je tako blizu, a vendar tako daleč in brez upanja na svobodo, tegobno sedeti v osamljeni celici je povod za izgubo upanja.

...

Morda to prikazuje omejenost pri ustvarjanju ali izražanju svojega mnenja, a kakor panter v kletki, ne glede na to, kako močen in vztrajen je, se iz situacije ne bo mogel rešiti.

Gaja Rihar

Če si zaprt v odprtem prostoru, kaj to pomeni? Lahko podoživljaš klavstrofobične občutke? Res si ne morem predstavljati, kako zgleda, če si več let zaprt v kletki ali terariju, vem pa, da nenadna sprememba okolja in hkrati odvzem svobode ne prinašata nič dobrega. Znanstveniki in razni raziskovalci živali pravijo, da z živalskim vrtom ohranjajo ogrožene živalske vrste. Jaz pa vas vprašam naslednje. Ste zadnji pripadnik svoje rodbine in kar naenkrat se pojavijo ljudje v uniformi in vas na silo odpeljejo v zapor in vam tam vzamejo seme oz. vas prisilijo, da se tam razmnožujete ali pa vas imajo samo na ogled obiskovalcem, da si ogledajo zadnjega pripadnika vaše rodbine. Recimo, da bi kot nekatere živali, dobili TV, svojo prho, kuhinjo, morda še kaj. Pa je to boljše kot svoboda?

Matija F. Sotlar

Rodin: PANTER

Jardin des Plantes, Paris

V pesmi tako avtor govori o panterju, zaprtem v kletki. Miruje, ker je utesnjen, večino časa zaradi žalosti prespi in ne hodi veliko na sonce. Mislim, da je panter v pesmi prisposoda za avtorja samega, počutiti se je moral ujet, utesnjeno, kot da mu je nekaj odvzeto.

Irena Semenič, Vesna Strlič

Simbolizira, kako se mora človek prilagoditi okolju, v katerem živi, ubogati ukaze in navodila nadrejenih. S tem človek postane nesvoboden, nesrečen in temačen po duši tako kot črni panter.

Ljudje in panter imajo veliko podobnosti: večina ljudi je nezadovoljnih, žalostnih in potrlih. Človek lahko zaradi takih okoliščin postane zelo nevaren in nasilen do drugih ljudi tako kot panter, ki živi cele dneve v kletki in se smili samemu sebi. Kletka deluje kot neka ovira, ki zavira svobodo in svobodno razmišljanje človeka. Zavira njegov razum in s tem ga čisto spremeni posledično na fizični in psihični ravni.

Rok Hafner

Menim, da panter simbolizira sodobnega človeka, saj se v vsakdanjem času srečujemo z raznimi ovirami, ki nas omejujejo. Zdi se mi, da se vsi slepimo s svojo prostostjo, toda zdi se mi, da je misel; plašč svobode služi temu, da prekrije manjše verige. Četudi izgleda, da smo svobodni, so manjše verige pripete skoraj povsod, v realnem svetu so to zakoni, v notranjem pa je to vest, ki nam narekuje, da se preudarno odločimo v različnih okoliščinah. To vrsto »zatiranja« podpiram, kajti na svetu mora disciplina biti vzpostavljena.

Jasna Kogej

Pesem govori o ujetništvu. Panter simbolizira človeka, ki hrepeni po svobodi. Še tako močnega človeka ujetništvo pahne v obup, nemoč in otopelost. Tematika je večna; človek je lahko dobesedno zaprt, lahko je ujetnik družbe, pohlepa, samega sebe ...

Živa Kolenc

Človek se danes lahko počuti ujet s strani družbe, kot se počuti panter v ujetništvu. Nima nikakršne svobode v družbi, ravna se po načelih družbe, kot se panter v kletki. Le s težavo izražamo svoje mnenje v družbi, saj se bojimo, da bi nas družba izločila. S tem pa zaviramo svoje ideje, ki so morda dobre za razvoj družbe.

Tim Blatnik

Mislím, da žival trpi v ujetosti in slabo živi ter postane depresivna. Človek se lahko počuti ujetega v samem sebi in lahko je ujet v modernem svetu.

...

Verjamem v človeka in tudi v izpustitev živali.

Nal Premik

Motiv živali, ujete v kletki, vsekakor pomeni človekovo utesnjenost, ujetost v življenju, saj so ljudje in njihovo življenje osrednja tema v umetnosti.

Ne zdi pa se mi čisto primeren, saj človek ni dobesedno ujet v svojem življenju, prostovoljno se podreja družbenim pravilom in načinu življenja. Ljudje velikokrat nočejo spremeniti načina svojega življenja, navajeni so svojega vsakdana in ga nočejo spremeniti, četudi na bolje.

...

Oba lahko popolnoma osvobodí samo smrt.

Rebeka Strah

Ujetost človeka in žival mentalno in duhovno počasi in mučno razjeda, oba iščeta pot na prostost. Kljub svoji moči in veličastnosti je ujet nemočen. Ta motiv je pogosto uporabljen zaradi povezovanja z ljubeznijo (v sebi zakoplješ čustva).

Vitja Čretnik

Panter je ujet v kletki enako, kot smo mi ujeti v tem svetu. Panter je kot žival ujet za rešetkami in je nemočen, saj drugi upravljajo z njim, njegovo usodo. Enako je s človekom. Mi ne moremo pobegniti pred nadrejenimi in med razpletom vseh dejavnikov v tem svetu. Panter po mojem mnenju predstavlja sodobnega človeka, ki ima povprečno službo in ne more iz te omejenosti iti, saj človek se lahko umakne, vendar, če se, umre.

Blaž Sergaš

Nobena žival se ne počuti dobro, če je ujeta v kletki. Počuti se utesnjeno tako kot ljudje včasih.

...

Tudi ljudje se včasih počutimo ujeti, kadar pridemo v neko neizhodno situacijo ali pa nas nekdo ovira pri doseganju naših ciljev. Tako se tudi počutijo najstniki, kot bi bili ujeti v kletki staršev, ki jim ne pustijo določenih stvari. Ujetost v umetnosti bi si jaz razlagala tako, naprimer v arhitekturi so bili arhitekti omejeni, ko še niso poznali betona ali pa naprednejših stvari, ki bi jim olajšale delo in dale domišljiji prosto pot.

Sara Košir

Kletka v pesmi simbolizira ujetost. Panter je ujet v majhnem prostoru, ki navidez umirjeno, a hkrati vznemirjeno kroži po kletki. Namesto panterja si v sodobnem življenju lahko predstavljamo navadno žensko, ki ni dolgo poročena in je dobila otroke.

Zdaj pogreša staro življenje, počuti se utesnjeno in nesvobodno. Vedno je zaposlena in mora skrbeti za druge. Primes ujetosti lahko najdemo tudi v človeku, ki je v življenju zavezan raznim stvarjem (lahko poklic, odgovornosti), ki jim ne more uiti.

Katja Zabukovec

Motiv panterja v kletki bi lahko predstavljal nekega človeka, ki ni bil sprejet v družbi ali zaradi drugačnosti ali pa drugačnega razmišljanja. To lahko vidimo tudi v današnjem svetu med mladimi; ljudje, ki imajo prekomerno težo, se drugače oblačijo, si predstavljajo stvari na drugačen način, so lahko pogosto zasmehovani in se prav zaradi tega počutijo utesnjeni.

Strmim v prazen list papirja, moji možgani nimajo navdiha, niso sposobni delovati. V glavi imam neskončno idej o ujetništvu, nesvobodi, utesnjenosti, vendar ne znam ubesediti. Ta trenutek doživljam pesem kot ogledalo same sebe. Ujeta sem v svoji glavi. Kot panter, ki je močen, vendar je v utesnjeni kletki potisnjen stran od sveta.

Satja Šušteršič

Zelo mi je všeč, da je v pesmi uporabljen motiv ujetosti, saj se mi zdi zanimiv, drugačen, resničen, predvsem pa drugačen od npr. ljubezenskih motivov, ki jih lahko zasledimo povsod. V tej situaciji se mi zdi povsem sprejemljivo panterja enačiti s človekom. Postavite se v njegovo kožo in pomislite, kako bi se počutili za kovinskimi drogovi. Mislim, da človek z zapiranjem živali v kletke dela veliko škodo, saj posega v naravo. Vse mogočne živali si zaslužijo divjino.

Eva Skok

Žival se v kletki (oz. ujetništvu) počuti utesnjeno in nesvobodno, pogosto tudi osamljeno. Seveda je tudi zmedena, saj ni navajena na zaprtost. Še huje je, če se ujeta žival nahaja v živalskem vrtu. Tam jo opazujejo ljudje in jo še dodatno prestrašijo. Edina dobra plat zaprtosti oz. ujetništva je (skoraj) zagotovljena podaljšana doba življenja zaradi stalne oskrbe.

Aljoša Obradovič

To je lahko tudi motiv mučenja, saj žival, ki je v kletki, trpi.

Veronika Vičič

Uboge vse živali, ki so zaprte v kletki. Ujete za rešetkami iščejo izhod v življenje, polno svobode. Počutijo se zapostavljene, omejene, odrezane od sveta. Želijo pobegniti iz kletke, pa ne morejo. Tako kot živali, zaprte v kletkah, lahko trpimo tudi ljudje, pesniki, pisatelji in drugi umetniki, ki svojih del, čustev, misli, občutkov ne morejo izraziti na tak način, kot želijo.

...

Prav tako se slehernik lahko znajde v kletki, zaprt v brezizhodnem položaju, stiski, zakopan v problemih, iz katerih marsikdo ne vidi izhoda, in konča tragično.

Polona Žibert

Sicer pa se motiv ujetosti živali v kletki pogosto pojavi tudi v literaturi in umetnosti. Po mojem mnenju panter simbolizira ujetost in utesnjenost človeka v svetu, katerega resnična podoba mu je bolj ali manj prikrita.

Sara Henigman

Panter simbolizira ujetost in utesnjenost v okolju in menim, da se lahko s tem motivom poistovetimo prav vsi, zaradi stresnega, utesnjenega vsakdana. Dandanes ima človek vsak dan isto rutino, kar je lahko zelo dolgočasno. Prav vsi smo ujetniki in tempo življenja nam narekujejo obveznosti, šola, služba.

njega ni življenja. Njegovo srce je samo organ in nič drugega.

Andrea Savić

Tara Herman

Panter je velika in močna žival, vendar je v kletki je povsem nemočen. Ne more teči in loviti in je popolnoma odvisen od človeka.

Po mojem mnenju panter simbolizira sodobnega človeka, njegovo utesnjenost in ujetost v 21. stoletju.

Panter v kletki je kot človek v sodobnem svetu. Njegova resnična podoba mu je bolj ali manj prikrita.

...

Peter Tomšič

Človek je lahko fizično svoboden, nudeno mu je vse, kar potrebuje, vendar je psihično ujet kot panter v kletki. Lahko se bojuje z lastno voljo, želi osvoboditi svoje misli, vendar mu zaradi vpliva družbe (sveta) ne uspe. Tu družba deluje kot kletka.

Mislím, da si živali ravno tako kot ljudje zaslužijo in imajo pravico do svobodnega življenja.

Irena Podbevšek

...

Marsikdo se kdaj počuti utesnjeno, ujeto in nesvobodno kot živali, ki so zaprte v kletkah.

Motiv se mi zdi zelo podoben motivom iz romantike, kjer umetniki izražajo svoja čustva, žalost. Ujetost živali v literaturi bi lahko pomenila veliko stvari. Lahko bi prikazoval žalost človeka, ki je znotraj utesnjen, zaprt, ima probleme se spopasti z drugimi ljudmi in s svojimi težavami. To večinoma občutijo ljudje, ki nimajo dovolj starševske podpore, prijateljev in slabo mnenje o sebi. Po drugi strani pa bi lahko predstavljalo srečo za človeka, da je zaščiten pred zunanjim svetom, ki je dandanes bolj kot ne krut.

Naja Belec

Rilke opiše panterja z njegovimi »močnimi, mehkiimi in dolgimi koraki« hodi v krogu, njegovo srce v upanju na svobodo.

...

Njegovi močni nagoni (instinkti), potreba po lovu in svobodi so še zmeraj prisotni, ampak kljub je »paraliziran« v kletki in ne more storiti ničesar. Za trenutek »duh življenja« vstopi skozi njegove oči in »dvigne se zavesa zenic«, nekaj stopi v njegove oči in prekine monotonijo njegovega življenja. Kakor hitro podoba »vstopi« in vzbudi njegovo pozornost, »potemni, ko pride do srca«. Kot da bi bilo njegovo srce prazno in samo črna luknja. Za

Rebecca Gliha

Vendar ujetost ne pomeni vedno biti ujet v kletki. Ljudje se velikokrat počutimo ujeti, ko smo osamljeni, žalostni ali pa ko ne moremo doseči ciljev, ki si jih želimo. Želim si, da bi bilo manj živali ujetih v kletkah in več ljudi, ki ne bi trpeli in bili ujeti sami v sebi.

Sara Cimirotić

Sodobni človek je ujet v družbi, socialnem sistemu, družbenih normah. Človek se mora uklanjati in sprejemati vsa pravila, ki mu jih narekuje družba. Ta oseba nima časa zase in za svoje potrebe, svoje življenje posveča samo delu. To človeka razjeda od znotraj, razžira mu dušo in upogiblja ter krivi njegovo ponosno držo.

Jaka Ambrožič

Ujetost živali v kletki v umetnosti ponavadi ponazarja ujetost človeka v družbi. Človek v družbi nikoli ne more ravnati tako, kot sam hoče, mora upoštevati pravila. Če teh pravil (zakonov) ne upošteva, je iz družbe izobčen. Pesniki oz. umetniki se v družbi velikokrat počutijo ujete, ker jih ljudje ne razumejo in obsojajo.

...

Tako kot žival se tudi človek vda v usodo in ravna tako, kot družba zahteva od njega. A se še vedno počuti ujetega in se včasih poskuša rešiti na različne načine.

Barbara Murn

»Drogovi kletke mu pogled meglijo.« Kletka je vedno prisposoda zaprtosti, omejenosti, gibanja na mestu, predstavlja nam ujetost.

Ljudje smo lahko ujeti v marsikaj. Predvsem bi rada razmišljala o ujetosti v svoja lastna življenja. Svoboda je velika beseda, prav tako velika trofeja, ker nam je tako težko dosegljiva. Že od rojstva naprej hrepenimo po svobodi, upiramo se staršem, učiteljem, šefom, upiramo se okolici, bojimo se, da bi postali ovce, da bi se stopili z okolico in postali neprepoznalni, brez identitete. Ta strah nas pelje v svoje okolje, v svoj dom, nato v svoj svet, svoje misli in tam pristanemo varni pred vsem, kar ogroža našo svobodo, naš jaz, našo pomembnost.

Pa je to svoboda? Kar naenkrat so pred nami drogovi naše osebne kletke, zavemo se, da smo postali nezaupljivi, da je naš smeh zamrl, da se ne upamo pokukati iz svojega zaporčka, saj lahko izgubimo nekaj, kar sploh nikdar nismo imeli.

Ljudje moramo imeti svojo zasebnost, svojo luknjo, kamor se lahko skrijemo, vendar previdno! To lahko postane naš zapor, naš okvir, iz katerega ne moremo več.

Gaia Gavez

Emily Brontë: VIHARNI VRH

1. Predstavitev vsebine romana

Dogajanje je postavljeno v začetek 19. stol. v Anglijo. Knjiga se prične s prihodom novega najemnika gospoda Lockwooda na Heathcliffovo posest, kjer pa ni bil zaželen. Skrivnostna družina ga tako pritegne, da obisk ponovi še naslednji dan. Žal pa se ravno tisti večer razdivja neurje, zato se ne more sam vrniti domov. Ker mu nihče ne želi ponuditi spremstva, sklene, da bo prespal kar pri njih. Postavna gospodinja Zillah mu nameni zapuščeno sobo v zgornjem nadstropju, ki je nekoč pripadala Catherine Earnshaw. Iz spanca ga nenadoma prebudi trkanje veje ob okno in v trenutku, ko želi vejo umekniti, ga za zapestja zgrabijo hladne ter blede roke. Ko se ozre po obrazu, zagleda mlado dekle, ki ga roti, naj jo spusti v sobo, zato v trenutku obupa prebudi vse stanovalce.

Ko se naslednji dan vrne domov, prosi gospo Dean, naj mu pove kaj več o zapuščenih sosedih. Ta pa se na njegovo presenečenje razgovori.

Davno tega se je gospod Earnshaw odpravil na potovanje, od koder je domov prinesel malega klošarčka, ki so ga poimenovali Heathcliff. Vsi so ga zaničevali in podcenjevali, le gospod Earnshaw ga je občudoval. Menil je, da je božji dar. S časom pa ga je vzljubila tudi Earnshawova hči Catherine. Temu je sledilo neločljivo prijateljstvo. Cathy je imela tudi starejšega brata Hindleyja, ki pa Heathcliffa ni maral. Ta nenaklonjenost je prerasla v pravo sovraštvo, ki se je še povečalo z vrnitvijo na posest po zaključku šolanja. Tedaj je s seboj pripeljal tudi svojo ženo Frances, ki je sovraštvo med moškima samo še dodatno vzpodbujala. Medtem je gospod Earnshaw že umrl in gospodar posestva je postal Hindley, ki je po svojih najboljših močeh vsakodnevno grenil življenje tako svoji sestri kot Heathcliffu. Toda njuna ljubezen je bila neomajna. Po nesrečnem dogodku s psi na posestvu Lintonov, Cathy ostane pri njih na zdravljenju, Heathcliffa pa odženejo. Zdravljenje poteka nekaj tednov in v tem času se Edgar Linton zaljubi vanjo, v nekaj mesecih pa jo tudi zasnubi. Ko za to izve Heathcliff, pobegne, saj ne ve, da Cathy v resnici ljubi njega. Catherine se medtem poroči z Edgarjem. Njen brat pa ostane sam s svojim sinom Haretona, ker njegova žena umre med porodom. Po nekaj letih pa se

na posestvo vrne zopet Heathcliff, vendar tokrat kot ugleden in bogat moški. Kljub ljubezni Cathy ostane zvesta svojemu možu, Heathcliff pa se iz obupa in maščevalnosti poroči z Lintonovo sestro Isabello. Obenem poplača vse dolgove Viharnega vrha in s tem postane njegov lastnik. Heathcliffova poroka močno prizadane Catherine, zato od žalosti kmalu po porodu umre. Njen mož Edgar tako ostane sam s hčerko Catherine. Kmalu umre tudi Hindley. Heathcliffov zakon z ženo Isabello ni srečen, zato ta pobegne in rodi sina Lintona. Ta se vrne k očetu po mamini smrti in na posestvu sedaj živijo Heathcliff, njegov sin in Hareton. Heathcliffov maščevalni duh pa ne miruje, zato na posest povabi mlado Catherine in jo prisili v poroko s svojim sinom. Novica o poroki Catherinovega očeta tako potre, da umre. Vendar usoda ne da miru, zato kmalu za tem umre tudi Heathcliffov sin Linton. Vdova Catherin se nato zaljubi v Haretona. V hišo pa se ob temnih večerih neprestano vrača duh pokojne matere Cathy, dokler dokončno k sebi ne povabi tudi Heathcliffa. S tem njuna ljubezen dokončno dobi uresničitev.

2. Primerjava romana in dveh filmskih priredb romana iz leta 1992 in 2011

Film iz leta 2011:

Film ne prikazuje ljubezni in neuresničene romance na način, kot smo ga vajeni iz vsakdanjih televizijskih filmov, temveč uporablja umetniški pristop, ki vzpodbuja gledalca k poglobljenemu razmišljanju. Posnetki narave, bučanje vetra, bičanje dežnih kapelj ... vse to v gledalcu vzbudi občutek prvinskosti, obenem pa s prikazano simboliko ponazarja bistvo zgodbe Viharnega vrha. Film je sprva težko razumljiv, abstrakten za gledalca, ki ne pozna vsebine romana. Dialoga med igralci je malo, vendar sporočilnost filma zaradi tega ni okrnjena. Nasprotno. Gledalec ves čas jasno občuti bolečino neizpolnjene ljubezni in strasti, krutost sovraštva in maščevalnosti, ki presega že razum. Vsa ta kopica negativnih čustev vzbuja občasno občutek zagrenjenosti, obenem pa na neposreden in učinkovit način doseže, da se zavemo surovosti posameznih človeških čustev. Konča se s Catherininom smrtjo in ne pušča nobenega upanja za srečo

glavnih likov v onostranstvu, na kar pomislimo, ko prebiramo knjigo. Prav tako ni prikazano življenje in ljubezensko razmerje njene hčerke.

Film gledalca preseneti, na trenutke šokira. S tem pa hkrati doseže, da ga ne pozabiš zlahka.

Jaz sem si ga ogledala, še preden sem prebrala knjigo. Prepletanje zgodbe in posnetkov iz narave je bilo zame sprva zelo tuje, saj sem težko sledila razpletu zgodbe same. V bistvu je bilo vse skupaj kot nekakšen občutek labirinta, ko iščeš izhod in ne veš, ali te čaka za naslednjim ovinkom ali ne oz. kako daleč si od njega. Prikazani posnetki narave namenoma vzbujajo občutek brezizhodnosti, kar sicer zelo nazorno ponazarja odnos med glavnima likoma, vendar se tega dejstva zaveš šele po samem zaključku filma. Mene osebno je pretreslo to nasprotje med neizpolnjeno ljubeznijo in gorečim sovraštvom ter maščevalnostjo Heathcliffa, ki smo jima priča ves čas filma. Obenem pa me je to pritegnilo k temu, da sem se odločila, da vzamem v roke še knjigo in jo preberem.

Film iz leta 1992:

Filmska priredba je vsebinsko zelo blizu samemu romanu, zato je lažje sledljiva in gledalcu razumljivejša tudi brez prebiranja romana. Film ima prepoznavno zgradbo (začetek, jedro in zaključek), tako da lažje sledimo rdeči niti zgodbe. Maščevanje in sovraštvo sta tudi tu zelo intenzivna, vendar manj zastrašujoča in manj boleča. Neizpolnjena ljubezen je bližje klasični ljubezenski zgodbi, dialogov med igralci je več, prvobitnost narave tu ni v ospredju. Ob spremljanju filma se zato na trenutke lahko celo sprostiš, ker je do neke mere predvidljiv.

Roman:

Ko sem prebrala knjigo, sem lažje razumela film, ki sem si ga ogledala pred tem. Še vedno pa me je tudi v tiskani izvedbi pretresla Heathcliffova brezmejna hudobnost. Njegova maščevalnost dejansko nikoli ni potešena. Pripravljen je iti čez vse, pobiti vse samo zato, ker mu usoda ni omogočila izpolnitve njegove strasti. Zdi se, da je vsemu temu krivo okolje, v katerem je odraščal brez pravih staršev in v sovraštvu.

Toda na drugi strani ljubezen med Catherine in Haretonom uspešno premaga vse ovire in pre-

preke. Čeprav je Hareton ravno tako živel brez mame, ob očetu pijancu, ki sinu ni posvečal nobene pozornosti, in ob stalnem Heathcliffovem izživiljanju nad njim, njegova ljubezen do Catherine ni uničujoča. Nasprotno. Ko je Hareton spoznal pravo ljubezen, se je spremenil, postal je pozitiven lik. Ljubezen med mladim parom pa vliva upanje srečnejše prihodnosti Viharnega vrha.

Karolina Medja

RAZVOJ IN UPORABA JAPONSKIH PISAV

Japonci pri pisanju uporabljajo tri različne pisave: hiragano za zapis japonskih besed, katakano za zapis tujih, novejših ter slengovskih besed in kanji (pismenke) za zapis korenov besed.

Katakana in hiragana

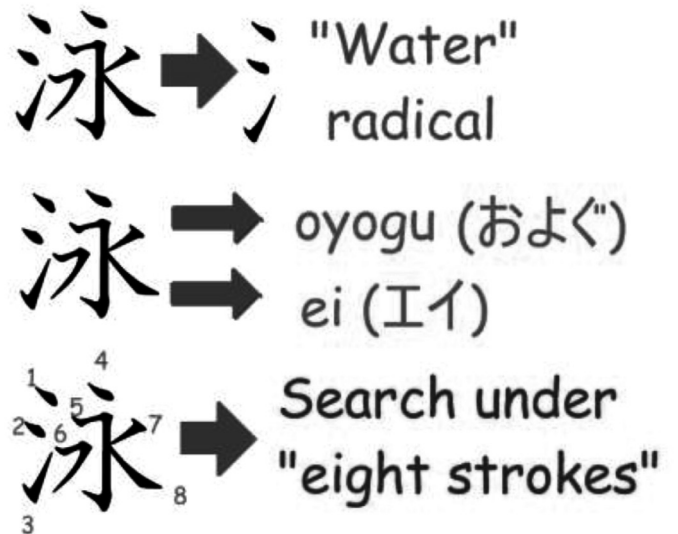
Katakana se je razvila iz kitajskih pismenk, ki so jih Japonci uporabljali za zapis zlogov. Je poenostavljen zapis posameznih delov pismenk, iz katerih izvira. Dandanes je v uporabi v slovarjih za kitajska branja posameznih pismenk, zapis novejših besed, ki izvirajo iz drugih jezikov, na primer pan, ki pomeni kruh in izvira iz francoščine, ter dooa, kar pomeni vrata in izvira iz angleščine. V zelo redkih primerih se jo uporablja kot veliko začetnico. Ker je katakana zelo oglata in se ne sklada z japonskim idealom lepote, so jo višji uradniki začeli pisati bolj zavito in iz tega izpeljali hiragano.

Lepša, kot je bila pisava, bolj verjetno je bilo ljubezensko pismo lepo sprejeto. Brez heca! Začetki zapisovanja niso bili za popisovanje davkov. Zaradi ločitve moških ter žensk v palači in templjih so se vse romantične zadeve dogajale prek pisem. V teh pismih so bile napisane nekatere ljubezemske pesmi, ki še dandanes veljajo za mojstrovine. Iz težnje po čim lepšem pisanju izvira še kaligrafija. Kaligrafija je umetnost lepega pisanja in v fevdalni Japonski je bila prav zaradi pisanja pisem to ena najpomembnejših dejavnost za učenjake. Dandanes se v osnovni šoli najprej naučijo hiragano, ki jo sestavlja 48 znakov za zapis zlogov. S temi se da zapisati karkoli, vendar se zaradi manjka presledka lahko zelo hitro zamenjajo pomeni besed. S pretirano uporabo zlogovnih načinov pisave besedilo hitro postane nepregledno, saj lahko zlog sam nosi pomen ali pa služi kot indikator časa v stavku.

Kanji

Kanji so kitajske pismenke, ki so jih Japonci prevzeli zato, da bi bila besedila preglednejša. Pismenke se uporabljajo posamezno, v kombinaciji ali pa za zapis korena besede. Primer: zapišeš pismenko uporabiti, ki nosi zloga tsu ter ka. Da beseda dobi svoj pomen, ji je treba dodate zlog e za velelni naklon, u ter n za neformalni preteklik, zloge i, ma, shi,

ta za formalni preteklik itd. Kombinacije pimenk sestavljajo različne besede, a pri tem moramo biti pazljivi, saj enake kombinacije v različnih državah lahko pomenijo druge stvari kot v japonščini. V osnovni šoli se otroci naučijo okoli 800 različnih pismenk. Večina pismenk je sestavljenih iz radikalov. To je 200 pismenk, vsaka s svojim pomenom, ki združene v eni pismenki sestavljajo drug pomen. Zato pravimo, da so pismenke ideogrami.

		ひらがな Hiragana						かたかな Katakana													
Seion		あ	a	い	i	う	u	え	e	お	o	ア	a	イ	i	ウ	u	エ	e	オ	o
		か	ka	き	ki	く	ku	け	ke	こ	ko	カ	ka	キ	ki	ク	ku	ケ	ke	コ	ko
		さ	sa	し	shi	す	su	せ	se	そ	so	サ	sa	シ	shi	ス	su	セ	se	ソ	so
		た	ta	ち	chi	つ	tsu	て	te	と	to	タ	ta	チ	chi	ツ	tsu	テ	te	ト	to
		な	na	に	ni	ぬ	nu	ね	ne	の	no	ナ	na	ニ	ni	ヌ	nu	ネ	ne	ノ	no
		は	ha	ひ	hi	ふ	fu	へ	he	ほ	ho	ハ	ha	ヒ	hi	フ	fu	ヘ	he	ホ	ho
		ま	ma	み	mi	む	mu	め	me	も	mo	マ	ma	ミ	mi	ム	mu	メ	me	モ	mo
		や	ya			ゆ	yu			よ	yo	ヤ	ya			ユ	yu			ヨ	yo
		ら	ra	り	ri	る	ru	れ	re	ろ	ro	ラ	ra	リ	ri	ル	ru	レ	re	ロ	ro
		わ	wa							を	wo	ワ	wa							ヲ	wo
	ん	n									ン	n									
Daku on		が	ga	ぎ	gi	ぐ	gu	げ	ge	ご	go	ガ	ga	ギ	gi	グ	gu	ゲ	ge	ゴ	go
		ざ	za	じ	ji	ず	zu	ぜ	ze	ぞ	zo	ザ	za	ジ	ji	ズ	zu	ゼ	ze	ゾ	zo
		だ	da	ぢ	di(ji)	づ	du(zu)	で	de	ど	do	ダ	da	ヂ	di(ji)	ヅ	du(zu)	デ	de	ド	do
		ば	ba	び	bi	ぶ	bu	べ	be	ぼ	bo	バ	ba	ビ	bi	ブ	bu	ベ	be	ボ	bo
Hand		ぱ	pa	ぴ	pi	ぷ	pu	ぺ	pe	ぽ	po	パ	pa	ピ	pi	プ	pu	ペ	pe	ポ	po
Yoon	Seion	きゃ	kya			きゅ	kyu			きょ	kyo	キャ	kya			キュ	kyu			キョ	kyo
		しゃ	sha			しゅ	shu			しょ	sho	シャ	sha			シュ	shu			ショ	sho
		ちゃ	cha			ちゅ	chu			ちょ	cho	チャ	cha			チュ	chu			チョ	cho
		にゃ	nya			にゅ	nyu			にょ	nyo	ニャ	nya			ニュ	nyu			ニョ	nyo
		ひゃ	hya			ひゅ	hyu			ひょ	hyo	ヒャ	hya			ヒュ	hyu			ヒョ	hyo
		みゃ	mya			みゅ	myu			みょ	myo	ミャ	mya			ミュ	myu			ミョ	myo
	Daku on	りゃ	rya			りゅ	ryu			りょ	ryo	リャ	rya			リュ	ryu			リョ	ryo
		ぎゃ	gya			ぎゅ	gyu			ぎょ	gyo	ギャ	gya			ギュ	gyu			ギョ	gyo
		じゃ	ja			じゅ	ju			じょ	jo	ジャ	ja			ジュ	ju			ジョ	jo
		ぢゃ	ja			ぢゅ	ju			ぢょ	jo	ヂャ	ja			ヂュ	ju			ヂョ	jo
HD	びゃ	bya			びゅ	byu			びょ	byo	ビャ	bya			ビュ	byu			ビョ	byo	
	ぴゃ	pya			ぴゅ	pyu			ぴょ	pyo	ピャ	pya			ピュ	pyu			ピョ	pyo	

Filip Fleischman

SREČANJA 2014

Bivši in sedanji dijaki. Bivši in sedanji profesorji.

Vsi ti ljudje so se v precejšnjem številu zbrali že na 15. Srečanjih, ki potekajo na Gimnaziji Jožeta Plečnika Ljubljana, in sicer na Plečnikov rojstni dan (tj. 23. januar). Vse se je začelo s pevskim nastopom in nadaljevalo s pozdravnim govorom gospoda ravnatelja, s katerim se Srečanja že tradicionalno začno. V letošnjem govoru je posebno pozornost pritegnila novica, da je šola končno dobila uporabno dovoljenje za šolsko jedilnico oziroma za naš kletni večnamenski prostor. Sledilo je še nekaj kvalitetne instrumentalne glasbe, nato so se začeli pogovori z nekdanjimi uspešnimi pa tudi znanimi dijaki. Ti gostje so bili: Slava Suhač, pedagoginja in športnica, Tina Mahkota, publicistka in prevaj-

alka, Ana Kučan, krajinska arhitektka, Tilen Genov, morski biolog, že pokojni Jure Detela pa je bil z nami prisoten skozi svojo poezijo, ki so jo interpretirali dijaki naše šole. Z nami so delili spomine na svoja gimnazijska leta, ki so, kot so priznavali, bila tudi leta mladostne razposajenosti. Ob koncu formalnega dela prireditve so se podeljevala šolska priznanja in nagrade. Za konec je imela govor še predstavnica Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport, ki je pohvalila našo šolo in poudarila, da ustvarja iz dijakov uspešne ter znane ljudi. Po koncu prireditve je sledilo sproščeno druženje vseh prisotnih in v takšnem vzdušju so se zaključila še ena Srečanja.

Tinkara Tihelj